SOLDATUL

Nr. 239 | APARE MARȚEA, JOIA și SÂMBĂTA | Foaie de lămuriri și informații pentru ostași | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA ȘTR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

BĂRBĂȚIA MISIONARĂ A FRONTULUI

Ne-a vizitat deunăzi un camarad, care și-a făcut din plin datoria lui pe front, până mai zilele trecute. Venia să retrăiască, în această redacție ostășească, atmosfera unității de care se despărțise și de care i se făcuse dor. Permisionarul, refăcut de odihna celor câteva zile petrecute acasă, simțea chemările stăruitoare ale frontului și căuta să și le ogoiască, schimbând câteva vorbe cu camarazii lui dela această gazetă, de care nu era străin. Căci ne-a spus întrând prietenos în redacție:

— Pe front așteptam cu nerăbdare „Soldatul" și citiam cu lăcomie scrisul vostru, ca să-mi potolesc dorul de cei de-acasă și să aflu ce se mai petrece în țară; acum când sunt aici, vin la voi să mai aflu ce se întâmplă acolo departe.

Nu-și exprimase întregul lui sentiment, dar se ghicea în discreția vorbei lui, că de-abea așteaptă să treacă cele câteva săptămâni ce i-au mai rămas din permisie, ca să se întoarcă la asprele îndatoriri ale frontului.

A fost plină de multe gânduri bune și sănătoase această întâlnire. Camaradul nostru luptător respira un optimism robust și de bun simț, care contaminează ca o binefacere. Ceva însă îl stânjenia și căuta la noi înțelegerea, care să-l liniștească. Observase la unii permisionari o ciudată schimbare de atitudine, îndată ce au părăsit linia frontului, o descurajare inexplicabilă sau poate mai curând, spunea el, o oboseală morală, care pe front nu se vede. „Cauzele? să le descopere cei ce au pricepere adâncă. Eu vă semnalez un fenomen, care din fericire nu e prea răspândit și vă îndemn cu toată stăruința să interveniți pentru a i se pune capăt la timp". Și încheie spovedania cu aceste vorbe:

— „Să scrieți la gazetă, că cei ce vin în permisie de pe front n'au dreptul să zdruncine moralul celor de-acasă, care e tot așa de bun, ca și al nostru, ai celor ce stăm în furtuna primejdiei, în ger și sub potopul bombardamentelor. Din potrivă ei trebuie să aducă aici un spor de încredere și de bărbăție, fiindcă țara și-a pus nădejdile ei sacre în fapta lor, fiindcă au dreptul să treacă Nistrul cu fruntea sus în urma vitejilor lor dela Kerci, dela Harcov, dela Sevastopol, din Caucaz și dela Stalingrad.

„Prin ținuta lor mândră și demnă, dar fără nicio făloșenie, ei trebuie să facă să amuțească flecărelile celor fără treabă sau de rea-credință, să facă toate clevetirile, să moară pe buze bicisnice vâlcăreli și șoapte. Suntem o armată, care știe să lupte și care nu-și va curma rostul ei biruitor la Răsărit, pentru slăbiciuni muierești. Am făcut ierile grele și am îndurat asprimile iernei și ale războiului ca să biruim, nu ca să lăsăm baltă toate acestea, de dragul teoriilor unora și flecărelilor altora. Și așa vom merge. Căci noi știm, că e mai bine să ne batem, ca leii, la 1000 de chilometri de granițele țării, decât să ne batem crunt sub copleșirea prăpădului bolșevic pe pământ românesc.

„Permisionarii, să aducă cu ei acasă bărbăția dovedită pe front!".

Iar noi, am împlinit dorința bravului și dragului nostru camarad fără să mai adăogăm ceva vorbei lui gândită sănătos și așa de înălțător românește, transcriind-o așa cum a fost ea rostită.

D. I. Cucu

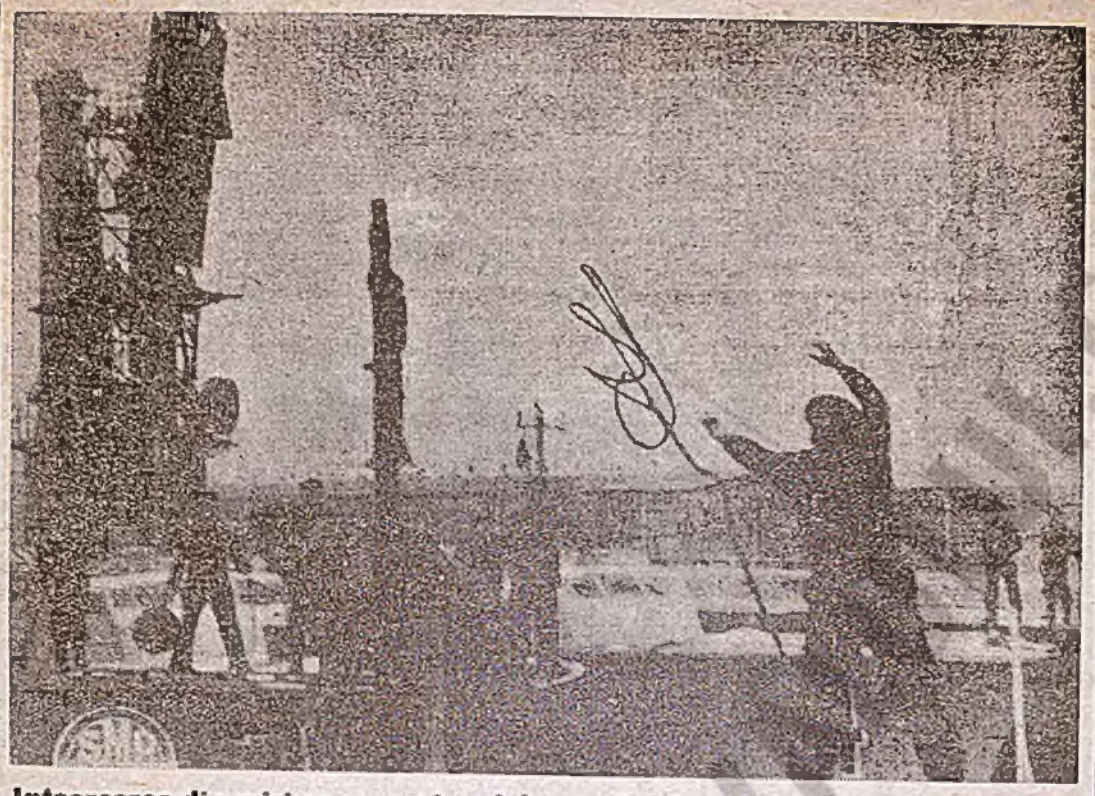

Intoarcerea din misiune a unei vedete române la o bază românească în Marea Neagră. *(S. M. P., Cristian Teodorescu)*

Eroi au fost, și-au să mai fie...

Daci cu trup de stâncă, ne-am oprit în cursul istoriei pe aceste plaiuri și le-am luat în stăpânire. Brațul nostru a devenit în curând temut de toți vecinii și numele nostru respectat de toate popoarele Europei. Boerebista și Decebal deveniră capi respectați până și de cel mai mare imperiu de atunci: cel Roman.

Au pornit apoi din sud romanii sub comanda lui Traian și au dat piept cu Dacii neînvinși până atunci. Romanii erau mai mulți la număr și mai bine înarmați. Dacii au rezistat vitejește și apoi copleșiți de număr n'au voit să cadă în mâna dușmană și atunci Decebal urmat de ceilalți comandanți și-au spintecat singuri inimile.

Astfel intrăm în istorie.

Din amestecul dacilor cu romanii ne plămădim ca popor nou. Suntem făuriți din două din cele mai brave popoare cari au locuit vreodată pământul. Ne naștem din două stânci uriașe și stânci rămânem dealungul tuturor veacurilor.

Nici o altă plămădeală și nici un alt popor n'ar fi reușit să supraviețuiască pe pământurile locuite de noi. Numai stâncile cele mai tari pot înfrunta toate vijeliile.

Rupți din imperiul roman lăsați insulă în mijlocul tuturor potopelor străine, începem să ducem viața noastră de epopee eroică. Poartă în răsărit, a trebuit să stăvilim sute de ani năvala hoardelor sălbatece.

Câți n'au încercat să ne suprime. Câți nu s'au oprit lacomi asupra pământului nostru și au încercat să rămână aici. Dar toți au trebuit să plece, spulberați ca pleava în vânt.

Fiecare an și aproape fiecare ceas ne aducea un nou dușman. Fiecare vlăstar al neamului nostru trebuia să fie un erou pentru a putea înfrunta vijelia. Jocul cu moartea devenise obișnuință. Jertfa devenise o lege supremă pentru toată suflarea românească.

O victorie e fără valoare atunci când învingătorul îl copleșește pe cel învins cu superioritatea numărului. Victoria este totdeauna a acelula care continuă să lupte și atunci, când nu mai există nici cea mai mică speranță că-l va putea răsbi pe adversar. Aceștia sunt eroii.

In tot timpul existenței noastre, dușmanii au fost mai numeroși decât noi. Ne-am luptat totuși fără să ținem seama de sorții izbânzii și eroismul nostru a reușit până în sfârșit să ne aducă victoria.

Turci, tătari, leși, unguri, ne-au amenințat mereu existența. Sabia n'a ruginit o singură clipă în teaca românească. Voevozi cu nume răsunătoare și-au apărat mereu nevoile și neamul și oștile streine s'au reîntors de unde au venit, purtând răni sângeroase în spate.

Oricât de numeroase erau armatele dușmane, românii n'au întors vreodată spatele dușmanului. Au bravat soarta, s'au prăbușit la pământ, dar întotdeauna cu fruntea spre dușman.

In sud, în nord, în vest sau est, nu există sat sau oraș românesc care să nu poarte un nume istoric. Ne-am bătut lângă fiecare râu sau pădure, l'am răsbit pe dușman în fiecare vale sau oraș și fiecare brazdă a fost stropită cu sângele dușmanilor și spălată în sângele nostru.

Ne-am născut din neam de eroi și am trăit și murit ca eroi.

Timpurile moderne nu ne-au dat o viață mai liniștită. A trebuit să înfruntăm alți dușmani și alte urgii. Dorobanțul, roșiorul sau artileristul român s'a făcut respectat de întreaga lume.

Ne-am prins apoi în cea mai sălbatecă horă a morții la data de 22 Iunie 1941. Eroismul românesc a devenit și mai profund și mai strălucitor.

Am înfrânt Odesa. Sevastopolul. Ne-am bătut la Harcov, pe Don, în Caucaz și pe Volga. Și-am pătruns la Stalingrad.

Aici eroismul românesc, fidel tradiției românești de totdeauna, ne ridică și mai sus în ochii lumii. Ca și altădată, închiși între ziduri sau creste de munți, copleșiți de dușmani, românii s'au luptat până la cel din urmă om, împrăștiind moarte aprigă în șirul dușmanilor.

Dar Stalingrad nu este o excepție și nici un punct final. Viața românească este un fluviu imens și fiecare undă, fiecare val din acest fluviu e o clipă și un act de eroism.

Eroi am fost și în veci vom fi. E destinul și porunca neamului românesc.

BIRUINȚA SPIRITULUI

Bătălia dela Stalingrad a răscolit în sufletele tuturor Românilor, emoții de o intensitate încă necunoscută. Am urmărit clipă de clipă cu ochii sufletului, acea încleștare uriașă, în care vitejia ostașilor noștri a scris pagini de luminoasă legendă care vor învinge vremea, pildă de eroism cum n'a mai fost, pentru toate generațiile care se vor ridica în viitor. Rezistența a fost purtată până la ultimul om, cu un dispreț de moarte, care a dovedit din nou conștiința superioară a ostașilor porniți să apere viața popoarelor lor și civilizația europeană. In vocabularul național-socialismului — a spus acum câtva timp d. dr. Goebbels, ministrul Propagandei Reichului — nu există cuvântul capitulare. Uniți în spiritul acestei înalte devize — pe care au creat-o luptătorii și ministrul doar a enunțat-o — ostașii germani și ostașii români — cari s'au dovedit la înălțimea misiunii istorice pentru împlinirea căreia au pornit la luptă — au rezistat până la ultimul cartuș, ca un legământ în fața istoriei și a morții, a camaraderiei prin care popoarele lor vor ajunge la marea biruință. „România a dovedit că este una dintre cele mai curajoase națiuni din Europa", spun cu admirația elogiului, ziarele și posturile de radio germane.

Jertfa României la Stalingrad recheamă în cugetele noastre toate mărturisirile unei sbuciumate istorii. Am fost o redută, aici, în răsăritul Europei, în fața puhoaielor de lăcomie și barbarie a păgânismului, — redută pe care au întărit-o strămoșii cu trupurile lor de viteji.

Lupta dela Stalingrad a avut același înțeles. A fost o redută a europeismului pe care am dus-o, împreună cu camarazii germani, până în inima Rusiei comuniste, ca să îndepărteze și să oprească acolo pericolul cel mare care amenință Europa. L-a oprit, i-a dat lovituri grele, l-a slăbit încât astăzi pericolul acesta nu mai are puterea dela începutul luptei. Risipa de oameni, dar mai ales de material, pe care o mai fac bolșevicii, este dovada cea mai bună a uriașelor pregătiri pe care ei le făcuseră în scopul invadării Europei, invadare pe care, însă, a făcut-o imposibilă forța armatei germane și a aliaților ei. Nimic nu va zdruncina hotărârea popoarelor europene de a duce până la marea biruință lupta contra bolșevismului. Faptele de arme dela Stalingrad o spun categoric.

Prin participarea la marea epopee a eroismului scrisă cu sânge, la Stalingrad, România s'a arătat vrednică nu numai de istoria ei peste care se înalță, măreț, umbrele luminoase ale voevozilor Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul — cu faptele lor de cruciați — dar a mai dat dovada că, în fața vitorului, stă un popor mândru și viteaz, care știe să-și croiască drum spre o viață nouă, în slujba păcii și a civilizației.

Mihail Șerban

Pagina Literară

MITICĂ DOPCEA

de EM. GARLEANU

Meseria şi-o începuse 'n Târgovişte. Se perindase pe la Bârlad şi Vaslui, prin tipografii mititele cu un singur fel de literă, şi cu câte o biată maşină pornită cu mâna, până ce ajunsese aici, în Bucureşti, în tipografia asta mare, cu zeci de feluri de litere şi cu şase maşini. Mitică Dopcea era acuma fericit, căci îndurase multe şi de toate pe unde rătăcise mânat de soarta lui.

Trecuse printr'atâtea oraşe fără să se lege de niciunul măcar printr'o amintire, fără să-i pese că azi era aici, că mâine va trebui să plece aiurea. Se întâmpla şi acuma cum se întâmplase în toată copilăria lui, când, fără de părinţi, fără de o rudă măcar, fără de un fir de aţă care să fie al lui, dela ai lui, trecuse dintr'un prag în altul, dela o casă la alta, dela un om care-l ţinuse numai trei zile, s'apoi la unul mai îndurător care îl îngrijise un an. Aşa şi-a petrecut copilăria, o copilărie în care învăţase multe, în care suferise cât altuia i-ar fi trebuit o viaţă întreagă să poată îndura atâta. El le-a îndurat pe toate, fiindcă, uneori, Dumnezeu îţi dă putere nemărginită să poţi suferi lipsa de noroc. Şaisprezece ani de zile, Dopcea nu purtase încălţăminte, şaisprezece ani în şir nu-i încălzise spatele un palton. Trecuse iernile într'o venghercă ruptă 'n coate, făr' de căptuşeală, cu gulerul înnădit cu altul dela altă haină, să-l poată ridica să-i ţie de cald. Dopcea era şi el unul dintre oamenii cărora gulerul hainei le adusese singura mulţumire în viaţă. Şi până astăzi nu s'a gândit niciodată cum de nu se răcise, cum de nu se îmbolnăvise odată în viaţa lui. Ba îşi amintea că odată, o singură dată, un om căruia îi căra apă, un băcan, voise să-i dea un palton vechiu al lui, şi nevastă-sa nu-l lăsase:

— Ia caută-ţi de treabă, nu vezi ce chilos el

Chilos şi era. Scurt, bine împlinit, cu pumnul tare, dar cu ochii albaştri, buni, de copil. Cu ochii aceştia, nopţile, în colţul vreunei şuri, la un căpeţel de lumânare, învăţase singur să citească, după ce mai întâi, un tovarăş de al lui, care avusese norocul să stea la o casă boierească vro câţiva ani îi arătase literele. Un profesor, om de ispravă, pe care-l slujise în urmă, îl culesese într'o zi depe drumuri şi-l vârî ucenic zeţar, într'o tipografie.

Acum era fericit. Ajunsese lucrător bun, şi 'n tipografia asta din Bucureşti era cel dintâi zeţar. Stăpânul îl iubea.

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

480 de silabe pe minut

Cunoscutul stenograf german Georg Paucker, actualmente locotenent în armată, a realizat recent, cu ocazia unui concurs al Asociaţiei stenografilor de presă germani, la Bayreuth performanţe unice. El a scris, sub controlul cel mai sever al comitetului de examinare, în zece minute câte 400 de silabe pe minut, în cinci minute câte 440 silabe, iar în trei minute câte 480 silabe, reproducând impecabil textul în cel mai scurt timp.

Parașuta împlinește 160 de ani

Una dintre cele mai moderne arme este aceea a trupelor de parașutiști. Ideia săriturii cu parașuta dela înălțimi mari este totuși veche. Primele încercări cu parașuta le-au făcut Sebastiano Fausta din Veneția, Lormand din Paris și mai târziu — în 1783 — un parizian, cunoscutul pionier al raidurilor cu balonul, Blancard. Faima de a fi sărit primul cu parașuta revine medicului francez Joachim Garnerin, care s'a urcat la 22 Octombrie 1797 în balon din parcul Monceau din Paris la o înălțime de 2560 m. sărind apoi cu parașuta. Mai înainte parașuta nu s'a deschis, dar după 1000 m. de cădere mecanismul funcționă și Garnerin a putut ateriza cu bine. Englezul Cocking și americanul Baluin și-au jertfit viața în experiențele cu parașuta. Parașuta lui Garnerin cântărea 45 kgr. După experiențele îndelungate s'a ajuns la greutatea de 4 jum. kgr. A fost o senzație a Parisului săritura Elisei Garnerin în îmbrăcăminte bărbătească. Dela prima săritură în 1807, când avea vârsta de 16 ani, până în 1820, ea înregistrase 50 de sărituri. S'au făcut încă încercări de natură pur sportivă până la a doua etapă a istoriei parașutei, care a fost crearea trupei de parașutiști în cadrul armatei roșii. Ceeace s'a realizat în armată au dovedit-o acțiunile germane din cursul campaniei actuale, care marchează a treia etapă și cea mai glorioasă în istoria parașutei. Astăzi cele mai multe țări și-au creiat formațiuni speciale de parașutiști.

Combaterea frigurilor

Medicul Coralli anunță că experiențele făcute pentru combaterea frigurilor atât de chinuitoare pentru bolnavii de pneumonie, malarie, sepsis, ridicarea artificială a temperaturilor etc. au dat următorul rezultat: prin injectarea în venă a morfinei sau medamentelor asemănătoare se pot înlătura în numai câteva minute frigurile, fără să se oprească urcarea temperaturii.

200 de convorbiri telefonice pe un singur cablu

Invenția unei noui substanțe artificiale, limpede ca sticla și cu deosebite calități de izolare, a dus de curând la construcția unui cablu izolat cu această nouă substanță. Cablul acesta poate să transmită în acelaș timp o emisiune de televiziune și paralel 300 de convorbiri telefonice, care nu se deranjează reciproc. Cablul a fost produs de Siemens și așezat pentru prima oară pe distanța Berlin—Lipsca. Cablul primește curenții fiecărei convorbiri telefonice din cele 200 pe o altă frecvență. La intrare curentul este transformat automat și poate fi condus mai departe pe o altă frecvență, între Lipsca și Dresda de pildă.

Cerealele anunță pericol!

In diferite regiuni ale Răsăritului s'a terminat în toamna acestui an construcția unor imense silozuri pentru cereale, care între timp au fost umplute complect cu producția anului. In aceste silozuri cerealele... anunță la timp singure dacă le amenință un pericol. Anume, întreprinderile Siemens au construit un termometru special, așezat la diferite niveluri în cereale. Toate aceste termometre arată pe un tablou de semnalizare al silozului temperaturile cerealelor. O ridicare subită a temperaturii arată că cerealele sunt amenințate de un pericol; dintr'o singură privire se poate constata în ce punct al uriașului siloz sunt pericli-tate rezervele acumulate.

Microfoane surde

Nu există un termen mai paradoxal decât acela de „Microfoane surde". Și totuși se fabrică microfoane aproape surde, construcția lor fiind o realizare tehnică de prim ordin. Astfel de microfoane, care „nu aud" se folosesc la transmiterile dintr'o regiune foarte sgomotoasă, de pildă dintr'o fabrică, la o cursă de automobile etc. Toate acestea sgomote asurzitoare fac să vibreze un microfon normal, transmisiunea fiind astfel dominată de sgomotele secundare. Din acest motiv se construiesc microfoane surde, care recepționează numai sunetul dintr'o anumită distanță și direcție — neînregistrând pe celelalte.

Broderie rapidă

De curând o mare întreprindere germană a fabricat o mașină de brodat care a înregistrat cifre record, datorită folosirii aliajului de aluminiu deosebit de ușor și de tare, duraluminiu. Această mașină realizează 250 de împunsături pe 3 rânduri într'un minut, într'adevăr o realizare fantastică.

Câți meteoriți și meteoriți cad zilnic în atmosferă?

Conform calculelor astronomice, cad în fiecare oră 400.000, deci într'o singură zi aproximativ 10 milioane de meteori și meteoriți în atmosfera pământului.

Ziarul Tibetului

In Tibet există numai o singură publicație de știri, un fel de ziar. Acesta este tipărit într'o cabană în apropiere de satul Kyalang, situat la 4500 m. înălțime. De aci singurul ziar tipărit al Tibetului este distribuit la toți pușnicii și la toate mănăstirile țării.

Submarine medievale

Încă în anul 1600 arhiepiscopul de Upsala în Suedia vorbea în scrierile sale de „vase din piele, construite de piraţii Groenlandei pentru a merge și pe sub apă". Se pare că este vorba de un fel submarine medievale.

O poveste persană

CEI DOI PANTOFI

A fost odată la Bagdad un negustor bătrân şi sgârcit, anume Abdul Cassem Tamburi. Cu toate că era foarte bogat, umbla totdeauna murdar şi îmbrăcat în zdrenţe, şi mai ales pantofii lui erau aşa de rupţi că nu ştiai ce târăşte în picioare.

Toţi cârpacii din Bagdad cunoşteau bine aceşti pantofi, căci fiecare ajunsese să-i cârpească. Pingelele aveau nişte cuie mari, şi când umbla, lumea nu se mai putea stăpâni de râs. Când cineva voia să vorbească de ceva grosolan şi greoiu, zicea totdeauna: „E ca pantofii lui Cassem".

Într'o zi cumpără într'un bazar din oraş o mulţime de borcane de cristal. Deoarece negustorul i le vindea pe un preţ de nimic, el se grăbi să facă târgul.

A doua zi el află că un negustor de parfumuri era pe cale să dea falimentul şi că nu-i mai rămâsese de vândut decât apă de trandafiri. Abdul Cassem se folosi de starea desnădăjduită a negustorului şi-i cumpără apa de trandafiri pe o nimica toată.

Cu toate că era voios din cale afară că făcuse treburi aşa de bune, el nu plăti nici aldămaş şi nu dete nimic de băut prietenilor săi, după cum e obiceiul la negustori când fac o afacere bună.

Îşi plăti luxul de a se duce la baie, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult.

Acolo întâlni un om pe care-l credea prieten (sgârciţii nu ştiu că nu sunt în stare să aibă prieteni). Acesta îi spuse că ar face bine să-şi cumpere alţi pantofi, căci văzându-l cu încălţămintea aceasta ruptă, toată lumea îşi bătea joc de el. „Am să-mi cumpăr mai târziu", zise Cassem, şi după ce se desbrăcă, intră în bae.

In timpul acesta, Cadiul din Bagdad veni şi el să se scalde. Cassem, ieşind cel dintâiu din baie şi trecând în odăiţa de alături, nu-şi mai găsi pantofii: în locul lor văzu o pereche de pantofi noi nouţi.

Crezând că prietenul pe care-l întâlnise la baie îi făcuse acest dar pentru a-l scuti de supărarea de a-şi cumpăra alţii, ieşi din baie, foarte mulţumit că avea acum pantofi noi.

Când Cadiul vru să se încalţe robii lui căutară în zadar şi nu găsiră decât pantofii cei urîţi, foarte cunoscuţi, ai lui Cassem. Cadiul, încredinţat că sgârcitul îi furase încălţămintea, porunci să-l arunce în temniţă. Ca să scape de acolo, Cassem fu silit să plătească mulţi bani, căci Cadiul ştia cât e de bogat, cu toate că era sgârcit.

Ajuns acasă, aruncă de ciudă pantofii cei vechi, pe care îi dăduse înapoi Cadiul, în râul ce în aceeaşi seară, nişte pescari scoţându-şi plasa cu mai multă greutate decât de obiceiu, găsiră pantofii lui Cassem şi fură supăraţi văzând că cuiele rupseseră ochiurile plasei, încât luară pantofii şi-i aruncară cu atâta putere în casa lui Cassem că-i sfărâmară toate borcanele.

Cassem era să moară de necaz. „Pantofi blestemaţi", strigă el smulgându-şi din cap cele câteva fire de păr ce-i mai rămăseseră. „N'o să mă mai necăjiţi mult!"! Şi luând o cazma se duse să-şi îngroape pantofii în colţul cel mai îndepărtat al grădinii.

Dar unul din vecinii lui îl văzu săpând şi, deoarece avea necaz pe el, alergă în grabă să spună cârmuitorului că a văzut pe Cassem desgropând o comoară în grădina lui.

Cârmuitorul, care era lacom de bani, porunci să-l închidă pe Cassem într'o temniţă întunecoasă, şi cu toate că sgârcitul striga mereu că nu găsise nicio comoară, omul cârmuirii nu-i dete drumul până ce Cassem nu plăti o sumă mare de bani.

Sgârcitul, luându-şi iar în primire pantofii, se duse desnădăjduit să-i arunce într'un canal ce aducea apa în oraş. Ce se întâmplă? Pantofii astupară canalul şi oraşul era să rămână fără apă. Lucrătorii, chemaţi în grabă să vadă ce se întâmplase, găsiră pantofii lui Cassem şi îi duseră cârmuitorului, zicând că din pricina pantofilor se oprise apa.

Nenorocitul proprietar al pantofilor fu din nou aruncat în închisoare şi osândit să plătească o amendă mai mare încă decât celelalte două, dar i se înapoiară pantofii cei de mare preţ.

Atâtea supărări de pe urma unor pantofi blestemaţi îl făcuri să-şi iasă din minţi şi se hotărî să ardă pe loc afurisiţii de pantofi. Dar ei erau încă uzi. Se duse deci pe terasa casei sale să-i pună la soare să se usuce.

Câinele vecinului său, zărind pantofii, alergă pe terasă şi jucându-se cu ei, îi scăpă în stradă, spărgând capul unei femei care trecea.

Bărbatul acesteia se duse să se plângă Cadiului împotriva lui Cassem, care iar trebui să plătească o amendă mare.

Atunci, luându-şi pantofii în mână, Cassem se rugă de judecător să dea o hotărâre prin care el să nu mai fie tras la răspundere pentru nenorocirile ce s'ar întâmpla pe viitor din pricina afurisiţilor de pantofi.

Dar era prea târziu, căci bietul Cassem ajunsese sărac lipit pământului şi abia acum îşi dădu el seama peste câte primejdii poate da omul când păstrează prea multă vreme aceeaşi pantofi.

Nu întrebuinţa niciodată expresia periculoasă: „trebue să fie ceva adevărat în aceasta". Cine o foloseşte e ca şi molipsit.

O ţară prietenă: Slovocia

Cu prilejul conferinţei ţinută la Bratislava de către d. prof. dr. Ion Atanasiu, decanul facultăţii de ştiinţe din Bucureşti şi care a vorbit despre „Cutremurul din 1940", s'a accentuat şi mai mult prietenia şi comunitatea de destin dintre ţara noastră şi Slovacia. La conferinţă au asistat toate personalităţile de seamă din Bratislava, iar d. prof. Valentin rectorul politehnicei, a salutat pe d. prof. Atanasiu, arătând prin cuvinte mult simţite comunitatea subcarpatică a poporului român cu cel slovac şi legătura cu spaţiul său etnic, în deosebi cu Transilvania. Într'adevăr aceste două popoare care tot timpul n'au luptat decât pentru independenţa şi libertatea conştiinţei lor, străjuite de acelaş şir carpatin unde s'a desvoltat spiritul şi vitejia fără seamăn, de care a dat dovadă în atâtea lupte, se găseşte astăzi mână în mână în lupta pe viaţă şi pe moarte cu cel mai neinduplecat duşman al ţărilor civilizate. Mica şi frumoasa Finlanda la nord, a ştiut datoriă unui om de înaltă pricepere, d-rul Tisso să profite de momentul decisiv al existenţei ei şi să se alăture de marea Germanie.

Şi astfel şi-a căpătat independenţa. Când s'a ridicat spada contra pericolului comunist şi toate popoarele conştiente de menirea lor în faţa istoriei şi în faţa lui Dumnezeu au pus mâna pe armă unindu-se, Slovacia n'a întârziat un moment de a-şi trimite oştile ei vitеze să secere puhoaiele păgâne şi să semene prin jertfa lor, sămânţa civilizaţiei şi creştinismului pe pământul blestemat al Rusiei comuniste.

Şi jertfa Slovaciei care a impresoinat prin oportunitatea ei şi prin înaltul exemplu de patriotism, a fost înţeleasă poate şi de cei cari nu'nţeleg decât răzlu sau care se fac că nu înţeleg. Pe noi românii, cari am suferit atât de mult pentru dreptate, ne bucură ori ce manifestaţie prietenească venită din ţara prietenă şi aliată şi îmbrăţişăm ori ce gând curat pentru isbânda luptei pe care am început-o în comun.

Constantin Salcia

CETĂŢENII SOVIETICI DESPRE REGIMUL SOVIETIC

Toată lumea s'a convins acuma de adevărata valoare a regimului sovietic.

Am putea, desigur, să ne referim la unele declaraţiuni ale prizonierilor de război; s'ar putea însă crede că prizonierii dau declaraţiunile lor într'o anumită lumină, pentru a-şi îmbunătăţi situaţia.

Însă aprecierile faţă de regimul sovietic al cetăţeanului de rând sovietic, scăpat de sub jugul bolşevic, care acum începe să-şi organizeze viaţa lui, sună pentru puterea sovietică ca o condamnare irevocabilă.

Aprecierile asupra felului de viaţă în ţara lui Stalin, sunt nenumărate şi din toate straturile sociale. Despre aceasta povestesc ţăranii, intelectualii şi chiar copiii.

Desigur, omul care a îndurat multe, poate povesti multe despre nenorocirile lui; el va alege exemple grozave, va găsi multe dovezi şi va confirma celace povestesc şi alţii.

Chiar cuvintele acelor cetăţeni cari nu aveau nicio ideie despre scopurile conducerii bolşevice, dar care totuşi zilnic simţeau greutatea apăsătoare a regimului, dovedesc adeseori mai mult decât toate tratatele şi studiile.

Iată de exemplu relatarea unui tânăr locuitor al Uniunei Sovietice: tatăl meu a fost ţăran şi a fost socotit înstărit, adică mai simplu: culac. În 1930 a fost sărăcit, iar în 1935 a murit în Magnitca.

În puţine cuvinte, el spune atât de mult. Mai departe el vorbeşte despre dânsul: terminând şcoala de 9 ani, m'am înscris la Institutul de ingineri pentru transporturi maritime din Leningrad şi pe urmă am fost eliminat, ca având obârşie duşmănoasă proletariatului.

Toţi locuitorii regiunilor eliberate sunt uimiţi că acuma se poate vorbi liber, cu toate că această libertate se referă la lucruri puţin importante, dar despre care totuşi nu se putea vorbi sub regimul bolşevic. Din aceasta se poate trage concluzia că sub regimul bolşevic nu se poate vorbi despre nimic.

Iată declaraţiile unui alt cetăţean sovietic al cărui părinte a fost împuşcat de bolşevici. El spune: aşi fi iertat bolşevicilor propia mea soartă, le-aşi fi iertat chiar moartea tatălui meu, dar totdeauna mi-am dat seama că tot ce fac ei n'au nimic comun cu ceiace spun.

Mi se pare că bolşevicii şi jidanii şi-au pus problema să nimicească poporul: mai întâi pe intelectuali, apoi pe „culaci", după ei a venit rândul celor „mai puţin avuţi", zişi „podculacinici", pe urmă au născocit pe saboteuri, pentru ca la sfârşit să nimicească pe oricine, sub învinuirea de „trotchism".

Fiecare cuvânt cuprindea milioane de duşmani, cari trebuiau nimiciţi.

Cineva care povesteşte despre condiţiunile vieţii în URSS., spune: „conducători, controlori şi contabili au fost mai mulţi decât oamenii, cari se ocupau cu munca productivă".

Satele se goleau. Nu era colhoznic care să nu caute să plece la oraş.

Acestea sunt constatările a milioane de oameni eliberaţi de sub regimul bolşevic.

Şi când pui întrebarea, cine a susţinut regimul sovietic, atunci îţi aminteşti de un răspuns spontan: „eu n'am avut ocazia să văd un om, care să fie credincios puterii sovietice!"

Inamicul foloseşte propaganda spre a ne răpi credinţa în dreptatea şi victoria finală şi cu nădejdea că, astfel, ne va înmuia hotărîrea noastră de luptă. Combate propaganda inamicului.

Ce soartă ne pregătesc aliaţii Moscovei

În planurile pe care americanii şi le fac asupra viitorului Europei, intră de cele mai multe ori o bună doză de humor, bineînţeles un fel de „humor sec" ce aparţine exclusiv, după cum foarte bine ştim, marelui popor de peste ocean.

Pentru spiritul european în genere, ca şi pentru mentalităţile vechiului nostru continent, cu tradiţiile lui cimentate în decursul mileniilor de muncă, de lupte şi de luminoasă civilizaţie, extravaganţele americane, mai ales cele de acum, nu pot impresiona decât pe măsura unei foarte cunoscute fantezii pe cât de vertiginoasă pe atât de uşor trecătoare. Este ştiut, deasemenea, că durerile ori bucuriile sbuciumatelor popoare europene nu şi-au permis nici când îngăduinţa unei aprecieri după indicele etalonului aur şi nici după reţetele senzaţionale ale unei case de filme judaic-americane...

Noi, mai înainte de toate, cum spune într'aripatul vers al poetului, ne-am apărat nevoile şi neamul, iar în ce priveşte Europa, fiecare individualitate etnică a ei, a fost conştientă de cutremurătorul şi eternul adevăr, anume că întâi sunt drumurile care duc la cer.

Astăzi, când mai mult ca niciodată, aceleaşi popoare îşi jertfesc totul pentru un nedesmintit ideal, soseşte d. Brown, american fireşte. Şi în paginile unei gazete militare dă soluţia categorică viitorului care ne aşteaptă. Brown susţine nici mai mult nici mai puţin, că o dominaţie sovietică asupra Europei ar constitui poate cea mai bună dezlegare a problemelor europene Şi că n'ar fi deloc surprinzător ca guvernul păgânilor dela Kremlin să dorească a-şi corecta graniţele în Europa Centrală şi de Sud şi să anexeze părţi din Polonia, Basarabia, Moravia şi Dobrogea. Şi urmând pe aceiaşi temă, desteptul d. Brown ajunge la constatarea că nici unul din fericiţii supuşi ai d-lui Rousevelt nu s'ar mira dacă Moscova se gândeşte de pe acum la extinderea influenţei sale peste Iran până la Golful Persic. După războiu Uniunea Sovietelor ar putea susţine pe bună dreptate că o influenţă dominantă a Rusiei asupra continentului este necesară atâta vreme cât Europa continuă să fie împărită în multe state.

Viitorul şi mai cu seamă, viitorul nostru european se încheagă şi se consolidează din altceva, Altceva, pe care toţii Brownii lumii la un loc, nu au de unde să-l cunoască.

Opinia publică din ţară preamăreşte eroismul celor ce s'au jertfit la Stalingrad

Întreaga ţară a primit cu emoţie demnă şi cu bărbătească îndurerare vestea măreţului sfârşit eroic al rezistenţei luptătorilor români, germani şi croaţi de la Stalingrad, înţelegând că războiul greu şi hotărîtor, pe care îl ducem la răsărit nu poate fi dus cu bine spre biruinţa finală, fără sacre jertfe. În viteaza faptă a celor două divizii româneşti, cari au luptat până la ultimul cartuş alăturea de bravii ostaşi ai mareşalului Paulus, poporul român preamăreşte înseşi victoria de mâine.

Iată cum se oglindeşte în presa din ţară sfârşitul rezistenţei eroice de la Stalingrad:

Ziarul „Universul" scrie:

„Se cuvine, în faţa jertfei supreme pe care au adus-o luptătorii eroi de la Stalingrad să le aducem omagiul nostru de închinare.

„Luptând în condiţiuni nemaiauzite de grele, rezistând cu dârzenie până la ultimul glonte, bravii ostaşi împreună cu ofiţerii lor au refuzat cu mândrie şi bărbăţie de două ori predarea cerută de inamic. Ei au rămas credincioşi Patriei şi drapelului pe care juraseră.

„În istoria acestui crâncen război, lupta epopeică pe care au dus-o la Stalingrad bravii luptători germani, români şi croaţi, va rămâne ca unul din marile episoade, în care s'a dovedit spiritul de apărare al civilizaţiei europene împotriva invaziei bolşevice.

„Presa neutră de acum câteva zile, subliniind însemnătatea jertfei acestor eroi, îi numea „martiri ai Europei"

„În desfăşurarea luptelor de pe frontul de răsărit se va putea înţelege întreaga măreţie a jertfei luptătorilor dela Stalingrad. Lupta aceasta rămâne un simbol de apărare a patriei şi a civilizaţiei noastre, din care soldaţii noştri şi cei aliaţi şi-au făcut un crez, luptând până la supremul sacrificiu.

„Luptând acolo departe, pentru apărarea Patriei, pentru bunurile noastre spirituale şi pentru liniştea căminurilor împotriva invaziei bolşevice fără întregă se închină cu respectul cuvenit eroilor, jertfei lor supreme".

Ziarul „Cuvântul":

„Eroica luptă a ostaşilor români, răpuşi de puhoiul bolşevic în cetatea lui Stalin, merită smerita noastră închinare şi deplina înţelegere a tuturor adevăraţilor români.

„Mai e cineva, care nu poate înţelege rosturile acestei jertfe?

„Mă întorc de acolo, de unde clocuri de trupuri sfârtecate străbesc ziduri de spitale. Am stat de vorbă cu oameni transfiguraţi de emoţia amintirilor unei încercări.

„Mi-am lipit mângâietor obrazul de sufletele martirizate sub teroarea focului unor lupte infernale şi am ascultat cu nesaţiu rezonanţa gândurilor cumpănite între viaţă şi moarte.

„Nimeni, nici unul din aceştia nu era robit de panica unui sfârşit tragic de bătălie pierdută.

„Martori îmi sunt, camarazii, ostaşi şi ofiţeri, cu cari am stat de vorbă în spitalul dela Stalino, când mi-au mărturisit, că vor să continue lupta, îndată ce primesc din nou armele necesare.

„Sau, numai să pomenesc în treacăt aici încrederea şi calmul, cu care brodau în conversaţii, teme de viitoare bătălii victorioase, cititorii de hărţi operative şi mânuitorii de grenade, aflaţi spre lecuire în spitalul dela Saporoje.

„Exemplul acestor încercaţi viteji ai ţării, îl dăruiesc fiecăruia dintre aceia, cari furaţi de o vremelnică îndoială, nu ar putea da acum, toată înţelegerea cuvenită cu prisosinţă, jertfei de la Stalingrad".

Ziarul „Timpul"

„Destinul vrea ca nici o creaţie, cu adevărat dăinuitoare peste veacuri, să nu fie cu putinţă fără luptă şi fără jertfă. În tradiţia noastră populară există o sugestivă poezie, una din cele mai substanţiale din întreaga literatură română, în care marele poet anonim cântă jertfa ca o condiţie structurală faptei. E vorba de legenda Meşterului Manole, a celuia care a trebuit — ascultând porunca destinului — să-şi sacrifice fiinţa cea mai iubită pentru a dura în istorie acea minune de arhitectură care e mânăstirea Curtea de Argeş"

Iar mai departe:

„Fiecare luptător dela Stalingrad a fost, cum s'a spus, o fortăreaţă, căci fiecare concretiza o părticică din apărarea Europei, — a Europei, adică a fiecărei ţări a cărei imagine fiecare luptător o încălzea în inima lui, cutremurată de înţelesuri adânci, bătând cu conştiinţa jertfei pentru un sfânt ideal.

„Viteazul german de acolo a murit cum aşa de simplu dar aşa de sguduitor spune comunicatul, pentru ca Germania să trăiască.

„La fel şi viteazul român, din cele două divizii ale noastre: pentru ca România să trăiască. Căci dacă nu ar fi luptat ei acolo, tocmai acolo, lupta s'ar fi dat pe însuşi pământul Patriei, potopul armatelor ruseşti repetând, în furia lor nestăvilită, invazia din vara anului 1940 repetând-o şi desigur revărsând-o peste întreaga Românie.

„Să le aducem, deci, închinare celor dela Stalingrad; să ne cutremurăm de sensul jertfei lor. Să facem aceasta cu conştiinţa că ei au împlinit aspra dar necesara cerinţă a destinului, care nu îngăduie faptă fără luptă şi fără jertfă.

Să le aducem închinare celor dela Stalingrad, pentru că această faptă a lor înseamnă pur şi simplu, însăşi existenţa României. Adică a noastră, a tuturor, cei de azi şi de mâine"

Ziarul „Viaţa"

„Au căzut mulţi de ai noştri. S'au înfrăţit în moarte, generali şi soldaţi, flăcăi buni dela plug, pentru cari vor lăcrima în năframa lor rece, mame îndoliate. Camarazii germani şi croaţi, au murit şi ei, după ce trăseseră ultimele cartuşe, transmiţând Patriei şi Fuhrerului, salutul ultim...

„Bate acum vânt aspru peste ruine, Stepa răscolită se sbuciumă prelung. Au tăcut tunurile. Nu mai fierbe văzduhul. Nu se mai cutremură pământul.

„Soldaţii Europei n'au capitulat. Au murit eroic. Au rămas vieţile lor albe ca o marmoră, pe zarea păcloasă din faţa Volgei. Nu se sbuciumă. Nu strigă. N'au ce să-şi reproşeze. Nu întind braţe rugătoare spre nimeni. N'au coşmare.

„Ne aşteaptă. Ştiu bine că vom trece pe acolo, răsbunători, să le dăltuim în piatră, fresca simplei şi măreţei lor jertfe, pe care numai sfinţii credinţei noastre, au mai săvârşit-o..."

PAGINA VESELĂ

DIRECTOR GENERAL!

Ion Freamăt nu este un băiat rău. Dimpotrivă. Toată lumea spune despre el că e un băiat tare bun și că ar fi exemplu pentru mulți inși dacă n'ar bea. Bea, rumânul nostru de stinge. Nu-ține socoteală de nimic. Până nu vede paharul pe masă, e un om ca toți oamenii. Când a văzut paharul plin, s'a zis! Nu-l mai poți ține de-ai aduce lângă el pe cei mai mari moraliști din lume și de i ai ceti la cap toate moliftele sfântului Vasile.

Sunt însă oameni cari se îmbată repede. O litrișoară de vin, și s gata! I-ai împachetat cât ai zice cinci. Dar Ionică al nostru nu e din aceștia. El bea ca la nuntă. Cu toptanul. Și ca orice om care se respectă, nu bea orice vin. Deaceea, dacă vreș să guști un vin ca lumea, du-te cu Ionică!

Nu e scandalagiu. Nici nu sare de pe „roate". Dimpotrivă, la beție e cel mai simpatic tip. Glumește și râde de răvnești la el. Mulți i au zis să se însoare, poate în felul acesta s'ar lăsa de băut.

— Să mă însor? Fiți serioși!

— De ce? E normal să te însori!...

— Zău? Dabla am ce bea eu! Ei ce să i mai dau să bea?

Din pricina beției și a chefurilor prelungite, Ionică al nostru mai chiulește și dela serviciu. /

— Ascultă Freamăt, știi de ce te-am chemat?

— Nu, domnule director!

— Am auzit că bei...

— Da! Beau!...

— Înțeleg... Mi-e penibil, fiindcă mi-ești simpatic... Însă... vezi d-ta., mi-au atras atenția și șefii mei... încât...

— Vă înțeleg...

— ... pentru asta ți aș interzice să mai bei. Sau să salvezi aparențele... Uite, ești un funcționar bun și te-aș avansa... Te-aș face șef de serviciu fiindcă meriți, dar nu în cazul acesta,. Fiindcă trebuie să renunți la băutură... șef de serviciu...

— Da, aveți dreptate. Așa e... Am să caut să mă îndrept. Dar vă rog să mă credeți pe cuvânt că n'am nevoie. Știți, eu când beau, și vă asigur că beau serios, mi se pare, nu rămân șef de serviciu ci directorul general al întreprinderii... Așa că vă mulțumesc frumos pentru cuvintele frumoase ce le aveți pentru mine, dar lăsați mă să mă cred așa mai înainte, că mic-mi prinde bine! Vă asigur!

STRATEGIE

— Cum ai spus? Ai răbdat tu palmele și-ai tăcut?
— Dar, dar am făcut o chestie de mare strategie.
— Zău? Care e aceia?
— M'am cărat... englezește!...

BĂRBIEREALĂ CU... RACHIU!

Sunt unii oameni care n'au ce face! Adică au oameni! tot ce le trebuie și-atunci caută și ei o ocupație pe care și-o alege, să mă ierți dv., cu o mare putere de trăsneală. Și nu sunt de condamnat. Fac și oamenii tot ce li se pare lor că s'ar potrivi cu firea lor.

Unii înumără pașii pe care-i face un om în viață; alții socotesc cât mănâncă omul într'un an; alții se ocupă cu număratul bănilor pe care-i cheltuiește un fumător cu tutunul, făcând la urmă socoteala câte case ar putea cumpăra, deși el n'a fumat niciodată și nici n'a făcut vreo școală în viață.

Astăzi o să vorbim despre domnul Vasile Bălan, un domn în toată puterea cuvântului, care viața lui întreagă n'a pus pe limbă nici o picătură de țuică, vin sau alte băuturi alcoolice. Întotdeauna a socotit că alcoolul este cea dintâi și cea mai mare nenorocire pe capul omului.

Și pe cât i-a fost posibil, a vorbit numai contra beției și a șnapșurilor. Ajunsese în așa fel încât nu mai discuta altceva decât despre alcool. Ba înființase și un fel de societate în care adună vreo câțiva trăzniți și două-trei babe cu care făcea propagandă. Dar nu-i ajunse numai atât ci luă legătură cu alte societăți de acelaș soi din țară și din streinătate.

Iată însă că într'o zi simți că i se cam înmoaie balamalele. Făcu el o eforțare, două, dar zadarnic. Nu mai mergea. Deaceea trimise după doctor. Acesta îl luă, îl consultă serios, îl ciocăni pe toate părțile.

— Îmbrăcați-vă!

— E ceva grav, doctore?

— Nu! Ceva este, dar de mică importanță.., O să vă prescriu ceva, pe care vă rog să le luați întocmai. Uite, o să vă dau niște pilule pe care le veți lua de trei ori pe zi, câte două. Dar va trebui odată pe zi să beți un păhărel de rachiu..

— Rachiu? Rachiu doctore? Imposibil!.., sări ars...

— De ce?

— Păi eu... eu sunt contra rachiului

— Știm! Dar e vorba de sănătatea dv. Vă prescrie așa un medic..

— Bine, înțeleg! Dar ce-o să zică lumea?

— Lumea? Ziceți și dv. că luați alcoolul ca să vă bărbieriți! Luați cele necesare bărbieritului și vă închideți în camera dv.! Altfel pilulele n'au nici un efect..

— Dacă zici d-ta, doctore, o să fac și-așa!..

Și doctorul a plecat. După vreo săptămână doctorul întâlnește servitoarea d-lui Bălan..

— Ei, ce face d. Bălan?

— Dă-l încolo, domnule doctor, că m'a zăpăcit! Nu mai e în firile lui! A înebunit la bătrânețe..

— Cum? De ce?

— De-o săptămână , domnule doctor, se bărbierește de câte trei-patru ori pe zi!.. Nu știu ce l-a apucat! Și fără rachiu nu se mai bărbierește, să-l tai!...

POTRIVIRE PREA MULTĂ

— Și cum, dragă? Ai divorțat? Din nepotrivire de caracter?
— Ba nu! Din prea multă potrivire!
— Cum asta?
— Uite cum: eu beam, el bea; el fuma, eu fumam; el cheltuia pe capete, eu la fel!...

HAZURI

Păi se poate!

— Dacă ne-o merge tot așa de prost ca până acum, o să locuiam la părinții tăi, Mimi dragă!

— Imposibil, iubitul meu,

— Dece?

— Fiindcă ei mai locuesc la părinții lor!

Între pictori

— As.a-i cel mai bun tablou al meu.

— Ce te face să crezi că-i cel mai bun?

— Fiindcă l-am vândut adineauri!

Nicușor

— Mămico!

— Ce vrei puiul mamei?

— Poate fi cineva pedepsit pentru un lucru pe care nu l-a făcut?

— Nu, puiul mamei dulce.

— Află, mămico, că nu mi-am făcut lecțiile.

Pricina

— Ioane, du-te repede și cheamă aci pe d. Andrei.

— Am înțeles, d-le director.

După cinci minute.

— M'ați chemat, d-le director?

— Da, d-le Andrei. Află că mă văd nevoit să renunț la serviciile d-tale...

— Dar n'am făcut absolut nimic, d-le director.

— Păi tocmai asta-i cauza pentru care te concediez!

Femeile!

— Dragule!

— Ce este, puicuțo?

— Dă-mi cinci sute de lei să-mi cumpăr o pereche de ciorapi.

— Îmi pare tare rău puicuțo, dar n'am decât o hârtie de o m'o lei.

— Nu face nimic. Renunț la ciorapi și-mi cumpăr o pălărie!

MOTIVUL

— Nu-l saluți, Puiule, pe d. Ionescu?
— Nu, mamă mare! Că nu s'a ținut de cuvânt!
— Cum?
— Da, mamă mare! Mi-a făgăduit aseară că pot să-l las singur cu Tanti Maria și nu mi-a dat nici un ban!

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitării și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Luneа, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARĂ RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească: *Marția ora 17*
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 16

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

PRINTRE LINII

Războiul de poziție cere uneori zăcăteodată celui de mare mișcare și pătrundere, e războiul micilor unități, în care patrulările, recunoașterile și incursiunile sunt mereu la ordinea zilei. E un război în care se ivesc individualități cu însușiri sportive de vânători de oameni, soldați cutezători, comandanți de plotoane sau de grupe, care înrâuresc acțiuni în funcție terenului și cari mențin linia inamică sub o continuă presiune. In acest război, mașina, mecanismul, trec pe planul al doilea. Omul ca individ, omul ca unitate de luptă își recâștigă toate drepturile, toată însemnătatea, toată măreția. Mai ales în munții Caucazului, în această natură primitivă, vânătoarei, în care terenul poate fi folosit de cine are instinctul luptei, sunt unii soldați care pun în acele acțiuni pline de riscuri o deosebită pasiune.

La începutul lunei Decembrie, într'o recunoaștere, o grupă fusese surprinsă de inamic în timpul unei recunoașteri și mai mulți soldați făcuți prizonieri. Căzuți în mâna rușilor ei nu și-au pierdut cumpătul, nici nădejdea. Desbrăcați de uniformele lor și mai ales descălțați au fost trimiși imediat la săpatul tranșeelor în apropierea frontului, într'o pădure. Tot săpând, oamenii noștri au intrat în vorbă cu păzitorii lor. Aceștia vorbeau mai ales când politrucii se depărtau sau erau plecați. Au aflat că nu se mai dă tutun trupelor rusești, că rația e de o pâine pe 8 soldați, iar votcă sau alt soi de băutură spirtoasă nu se dă decât la zile mari, adică înaintea unui atac. Au mai aflat că rușii se așteptau la un atac în acel sector, care trebuia să se întâmple în curând. Tranșeele la care săpau erau a doua linie de apărare. „Să dea Dumnezeu", se gândeau românii noștri, „ca acest atac să se producă cât cât timp mai lucrăm pe aicea".

Intr'o bună zi, ca o prevestire câteva obuze se sparseră nu departe de locul unde lucrau. In sfârșit larma bătăliei începu. Ei, ca oameni încercați în ale războiului, recunoscuseră din timp terenul în amănunțime. Se sfătuiră. Fiecare își alese un copac mai mare, cu crengi puternice și din care frunzișul vestejit nu căzuse cu totul. Când se dădu ordinul de plecare, fiecare se ascunse cum putu, când veni noaptea fiecare se sui în copacul ales, urmărind din înălțimea observatorului său desfășurarea operațiunilor. Timp de câteva ceasuri linia de foc se stabili chiar sub ei. Obuzele treceau printre copacii în care se găseau agățați, șrapnele explodau peste ei, gloanțele pierdute zbârnâiau prin crengile uscate. Trecu o noapte și a doua și a treia începu ploaia, pe urmă veni gerul și vântul. Nimeni nu se mișcă. Mâinile se înțepeniseră, degerături se înfigeau în carne, frigul pătrundea până la oase. Somnul nu era somn și foamea și setea erau crunte de tot. Iar jos sub ei, continua bătălia; se apropiară și se depărtară ai noștri de mai multe ori, până când, după o ultimă sforțare atacul izbuti să rupă linia inamică și românii puseră stăpânire pe pădure. Numai atunci, cobortă din observatorul lor, în care îi legănase vântul mai bine de 4 zile, cei câțiva care fuseseră făcuți prizonieri cu o lună înainte. Nu le venea să creadă celor de jos că acești oameni zdrențuroși și înfometați, care semănau mai mult a pustnici decât a ostași, erau dintre camarazii lor regăsiți. Ei s'au întors îndată la unitatea lor, terminându-și astfel misiunea grea numai cu ceva întârziere.

LOCOT. APOSTOLESCU
INCENDIAZĂ OPT TANCURI BOLȘEVICE

In aspră încleștare cu bolșevicii, ostașii noștri săvârșesc adesea lucruri ce ies din comun și le aureolează fruntea cu un nimb de devotament evanghelic. In ofensiva pe care bolșevicii au dezlănțuit-o la sfârșitul lui Noembrie 1942, pe frontul Stalingradului și în cotul Donului, luptătorii noștri, — ofițeri și ostași, — s'au acoperit de cea mai autentică glorie, luptând adesea împotriva unui inamic cu mult superior ca număr și armament. Iată un exemplu: In seara zilei de 20 Noembrie, pe o vreme de ceață și întuneric de catran, bolșevicii reușesc să încercuiască un escadron. Sectorul acesta era apărat de Locot. Apostolescu. Comandantul unei baterii de A.C.A. ce era ațașată pe lângă Flotila I Vânătoare.

Incercuirea s'a început a se face simțită pela orele 9 seara. Imediat s'a dat alarma. Și, fiindcă avioanele nu-și puteau lua sborul din cauza întunericului și ceței ce acoperea totul, bravii noștri aviatori au pus mâna pe arme și au luptat ca infanteriști, făcând cerc în jurul aerodromului. Noaptea se scurse cu împușcături rare și dintr'o parte și din alta, mai mult pentru a se face simțiți unii în fața altora. In zorii zilei, tancuri'e rusești, — cinci sprezece la număr, — porniră vijelioase către aerodrom. Locot. Apostolescu, comandantul Bateriei de A.C.A. salută de bucurie. Acum e vremea să arate bolșevicilor cum știu să tragă tunurile sale.

Și, pentru ca să fie mai sigur că loviturile nu-și vor greși ținta, trece ol însuși ca trăgător la unul din tunuri. Tancurile rusești înaintează, vărsând foc și otel asupra aerodromului. Tunurile locot. Apostolescu intră imediat în acțiune. Sboară primele lovituri cu șuerat scurt și ascuțit. Din nouă lovituri, opt lovesc în plin namiłdie bolșevice cari sovăie, se poticnesc și-și încetează huruitul motoarelor. Opt flăcări se desprind deodată din fierăria tancurilor bolșevice luminând tot câmpul dintre Carbovca și Vorosilovca. Alte trei tancuri sunt incendiate și ele de aparatele noastre care-și luaseră sborul, intervenind cu efect în luptă. Restul tancurilor bolșevice își luară repede drumul înapoi, lăsând pe teren 11 limbi de foc cari își înălțau flăcările prin desimea cetei ca o jertfă adusă nesăbuitei lor încercări de a cuceri aerodromul apărat de Locot. Apostolescu. Nu mult în urmă apar tancurile bolșevice cari încearcă să bombardeze și mitralieze aerodromul

Locot. Apostolescu stă însă neclintit lângă tunurile sale, reușind ca prin focul lui bine țintit să ajunge și acest val de... „corbi sovietici". In încleștarea bătăliei, o schijă scurmă adânc în pulpa locot. Apostolescu. Deși sângele se scurge șiroaie el refuză să fie evacuat. Își face pansament sumar acolo lângă tunuri și continuă lupta cu și mai mare îndârjire Au mai încercat bolșevicii și alte atacuri, însă toate s'au sfărâmat în fața voinței și vitejiei de neînfrânt a Locot. Apostolescu.

Pentru dârzenia și curajul său și pentru prieceperea cu care a apărat aeroportul, locot. Apostolescu, — ca primă satisfacție, — a primit felicitări dela înaltul Comandament german. De atunci a trecut o lună și jumătate!... Aerodromul se găsește însă tot în mâinile noastre, pentrucă pe el se găsește Locot. Apostolescu, care a rămas neclintit lângă tunurile lui scumpe, continuând să lupte și să... se vindece totodată de rana primită la picior, să te vindeci și să-ți trăiești convalescența în huetul bătăliei neîntrerupte, iată cea mai frumoasă cunună de glorie, ce s'a așezat pe fruntea bravului erou Locot. Apostolescu.

Sit. D. Bunescu
Reporter de război (S.M.P.)

CUM TRĂIESC VÂNĂTORII DE MUNTE PE FRONT

Cum luptă Vânătorii de Munte se știe. S'a scris des despre eroismul acestui corp de elită, asupra căruia dealtfel vom avea ocazia să revenim. Cred însă interesant să povestesc cum trăiesc Vânătorii de Munte pe front și cum le este organizată viața.

Intr'un sat din Caucaz, așezat la poalele munților, un sat frumos care a fost construit din bel șug pe vremuri bune, s'a stabilit foarte în apropierea liniei de foc, Comandantul Diviziei. Pe piața principală, lucrată din lemn de stejar, se înalță o mare troiță, semnul prezenței și credinței românești. Dintr'o casă care a servit de magazie s'a făcut biserică. Soldații, ca adevărați munteni, s'au priceput a lucra cu grijă și a înflori cu ornamente catapiteasma, iconostasul, stranele și sfetnicile. Din sat s'au adunat cele mai frumoase icoane, cari au fost prinse în zidul văruit. Câteva scoarțe au fost așternute pe podeaua nouă și curată. Acolo merg ostașii să se închine înainte de a pleca pe poziție, când vin să se odihnească sau când pleacă acasă în permisie. Dar această biserică care aduce aicea, departe, ceva din omenia, din blândețea și din farmecul României, a fost făcută și dăruită de Vânătorii de Munte satului, căci biserica veche, dealtfel, a fost rasă până în temelii. E o elitorie ostășească menită să afirme punctul de vedere românesc în aceste meleaguri.

Tot în acel sat, lângă Comandament, se găsește Căminul soldaților care vin să se odihnească de pe front. Căci astfel e orânduiala stabilită de tânărul General, care comandă aicea. Din fiecare companie vin, în fiece săptămână, câte patru ostași să se odihnească. După ce s'au curățat au trecut la vizita medicală și timp de șapte zile sunt liberi să-și petrească vremea cum vor. Dormitorul lor e spațios și luminos. Pe mese sunt ziare, reviste și cărți. Intr'un local apropiat s'a amenajat un teatru, în sala căruia încap 200 de spectatori. Acolo, un tânăr sublocot. farmacist a înghebat o orchestră și un ostaș profesor de gimnastică a organizat cu câteva țărance un balet, iar câteva fete cu voce plăcută au învățat cântece românești. Acest teatru a fost făcut pentru distracția soldaților, grație spiritului de organizare care se simte aicea în fiecare amănunt.

După aceste câteva zile de destindere, înainte de a se întoarce pe poziție, fiecare Vânător de Munte trece în fața Generalului, care îi vorbește fiecăruia în parte, scrutându-le sufletul cu privirea sa albastră. Odihniți și înviorați, ei pleacă înapoi să înfrunte vrăjmașul și iarna.

Aceiași măsură e luată pentru permisionari sau cei care vin de acasă. Permisionarul care se întoarce la unitate e reținut câteva zile în carantină din motive sanitare, pe urmă trece iar sub privirea Comandantului și numai după aceea se întorce pe poziție, mulțumit, odihnit și încrezător în soartă. Această ocrotire, această atenție dată soldaților creează o stare sufletească cititi în privirea hotărîtă și voioasă a acestor Munteni. Există o legătură strânsă și continuă între cei comandați și comandant. A comanda mai înseamnă și a iubi și acest lucru se simte aici.

Aceiași grijă există pentru cantonamentele de pe poziție. Vânătorului de Munte i se cere tot, dar i se și dă cât de mult. Acest lucru e adevărat pentru toată armata, dar dacă ar trebui caracterizată viața Vânătorilor de Munte și spiritul care-i conduce, am zice că se simte în afară de simțul ostășesc și un punct de vedere de camaraderie sportivă, care se regăsește dealtfel și la Cavalerie. Se simte aici, printre acești oameni cu privirea limpede și hotărîtă, un spirit și o solidaritate de echipă. Această solidaritate această legătură sufletească se simte până în Cimitirul lor. Vânătorii de Munte cari au căzut dorm aici, veghiați de o înaltă troiță, iar în zilele de soare ale acestei ierni, umbrele lungi ale unor copaci bătrâni se întind peste mormintele lor aliniate cu grije și hotărnicite de potecuțe împietruite. E ultimul act de dragoste care li se aduce. E mai ușor să mori când ești prețuit și iubit. Am întâlnit acolo câțiva Munteni cari căutau mormântul unui camarad înainte de a se întoarce pe poziție. Evocau luptele la cari luaseră parte cu cei cari căzuseră.

Vorbeau cu simplitate de toate întâmplările. Privirea lor limpede și vioaie nu era tulburată. Fiecare se simțea mândru de a fi putut ajunge mereu luptând așa de departe de țară și priveau mormântul fără tulburare cu ochii lor limpezi și vioi.

Lt. rez. Gh. Cantacuzino
Reporter de războiu S. M. P.

GHICITORI

D'aci până la mare
Tot funduri de căldare
(Musuroaiele)

*

Biserică într'un picior
Ghici ciupercă ce e?
(Ciuperca)

*

La cap pajere, la spate secere
Cocoş e, nătărăule
Ai priceput măi boule?
(Cocoşul)

*

Luciu, luceşte
La gard împleteşte
(Acul)

*

Luciu, lucişor
Ată de fulor
(Acul şi ata)

*

Tuiţă mândră
Sorişă în grindă
Şi-mi grăeşte ungureşte
Şi muşcă de prăpădeşte
(Albina)

*

Sâcâita, vai de ea
Şade într'un vârf de nuia.
(Afuna)

*

Rândunică, rândunea
Şade într'un vârf de nuia
(Afuna)

*

Am o mică mititea
Şade într'un vârf de nuia.
(Afuna)

*

Tata e uscat
Şi mama verde
(Aracul şi via)

*

Tărtăcuţă roşie
Plină de cărmojie
(Ardeiul)

*

Merge moşu pe cărare
C'o mie ace în spinare
Şi spune că nici nu-l doare
(Ariciul)

*

Am o babă bătrână
Ciuciuleţi adună
(Biserica)

*

Am o găină
Cu moţu de făină
(Biserica)

*

Sus tună
Jos răsună
Oştile s'adună
(Biserica)

*

Am o iapă albă
O duc de coadă la apă
(Bota)

*

Am un cal de fier
Paşte pe câmp de os
(Briceagul)

*

Găină pestriţă
Stă la popa pe poliţă.
(Cartea)

*

Cozină cuculiată
Tuturuş înainte
Potinţea pe urmă.
(Carul)

*

Am un lemn de două palme
Când răsuflă, sună valea.
(Cavalul)

*

Retevei rotund
Bagă părul afund
(Căciula)

*

Scurto, berco, und'te duci
Arso 'n fund la ce mă 'ntrebi?
Că unde mă duc
Tot ţie ţi-aduc.
(Căldarea şi coţa)

*

Şade afar'un tătărău
Că e mare nătărău
Nătărău şi cam ghebos
Dar e tare credincios.
(Câinele)

*

Ce trece prin sat
Şi câinii nu bat?
(Ceaţa)

*

Ce trece prin tufe
Şi nu se aude
(Ceaţa)

*

Sus pădure
Jos prescure.
(Ceapa şi usturoiul)

UNIREA INTRE GENERAŢII

Adeseori, în discuţiile curente se stărue asupra unei idei: totul a fost prost până acum, trebue să schimbăm totul pentru a începe o viaţă nouă, ideală, fără pată. Nici nu poate fi o altă greşeală de judecată mai mare decât aceasta. In viaţă nimic nu este nou, iar din sfărâmături mai greu se poate construi un edificiu. Viaţa este o continuare, o înşiruire de învăţături izvorîte din faptele fiecărei generaţii şi strânse ca într'o comoară spre binele viitorimii. Chiar când greşim, şi greşelile sunt multe şi mari omul fiind supus păcatului, greşelile rămân învăţăminte pentru alţii de ceeace nu trebue să se facă.

De altă parte, un om oricât de păcătos ar fi, în adâncurile sale trebue să fie şi ceva bun. Tot astfel şi o generaţie; oricât de umplută de păcate ar fi ea, nu se poate spune că nu a ajutat prin nimic mersul societăţii. De pildă, ştim cât de învrăjbiţi erau oamenii politici din trecut, de înaintea acestui războï, dar prin strădania şi norocul lor s'a ajuns la unirea ţării din 1918, ideal al miilor de ani.

Deci, oridecâteori s'a spus şi s'a scris că trebue să ne uităm trecutul, s'a făcut o greşeală. Trecutul nu se uită, nu se răzbună, nu se iartă. Ttrecutul e un fapt viu în viaţa neamului. Ar fi tot una ca fiii să-şi uite sau să-şi blesteme pe tatăl fiindcă avea ştiu eu ce păcate.

Generaţiile se continuă, se întregesc, fac un tot unitar, acel bloc de granit, istoria unui neam. Şi la noi, ca în oricare altă cultură, se poate urmări cu uşurinţă acest adevăr.

Bunăoară, ideia naţională s'a desvoltat unitar prin contribuţia a multor generaţii, a mii de cărturari. A venit, cândva, cronicarul Ureche şi a afirmat că ne tragem din Roma. El e urmat de Miron Costin, un alt cărturar, care aduce argumente temeinice şi multă căldură în sprijinul acestei idei, arătând că Românii de pretutindeni sunt tot una, deşi ei, pe atunci, erau împărţiţi în ţărişoare. Invăţaţii aceştia, ca şi Dimitrie Cantemir, erau Moldoveni. Ei sunt continuaţi de cărturarii ardeleni: Samuel Micu, Gheorghe Şincai şi Petru Maior, minţi luminate şi formate în şcolile Apusului. Dela ei ideia trece mai departe la Bucureşti şi la Iaşi, la Nicolae Bălcescu şi Mihail Kogălniceanu, care crează o concepţie naţionalistă, un ideal, un crez de românism, răspândit în mai tot ce s'a scris în acea vreme şi până în zilele noastre. După ei şi în timpul lor vine întreaga cărturărime românească: Eminescu, Şaguna, Slavici, Coşbuc, Goga, Ghica, Vlahuţă, Haşdeu, Iorga şi mulţi alţii.

Toţi aceşti înaintaşi au creat un crez, l-au încălzit cu flacăra minţilor şi sufletelor lor l-au mărit şi l-au sfinţit prin suferinţele şi munca lor. Ce au scris ei, ce au visat ei, ce au creat ei formează temelia de totdeauna a neamului acestuia. In sfera crezului lor trăim şi noi, din învăţămintele lor luăm imbold pentru lupta cea mare în care ne aflăm, cu credinţa că le vom realiza idealul lor şi al nostru, adică: fiece Român, oriunde ar fi el, să ajungă a trăi în ţara lui, una singură pentru toţi, aşa cum a hărăzit Cel de sus.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

FLOCI, oraşul sau cetatea de Târg dispărut, la Gura Ialomiţei, pe Dunăre, mai jos de Piua-Petrii, în faţa Hârşovei. Din s. 14, la 1385 (când locul se numea şi UZ), era schelă de export, vamă şi târg de peşte şi de lână (floci-lână). La 1430 se număra printre târgurile mai de seamă ale Ţării-Rom. şi fu înfloritor în sec. 15—17. Era şi căpitănie în Jud. Ialomiţa. Căzut cu totul în sec. 18 (era ruinat la 1775), a dispărut aproape fără urme, ca şi cetăţuia stricată de Ştefan Vv. la 1470. — Pe acelaş loc fusese o aşezare romană (poate Ziridava).

• •

GALAŢI, Oraşul. Cunoscut ca târg şi schelă a Moldovei la Dunăre, de la finele sec. 14. (Poate o continuare a vechiului aşezământ roman de la gura Siretului, Dinogetia). Insemnătatea centrului de negoţ şi a portului, crescu din sec. 17, ajungând a fi cel mai important al României în sec. al 19. — Bisorici: Sf. Dumitru de la Vasile Lupu, 1648; Precista din 1647; Sf. Nicolae al Episcopiei şi Sf. Gheorghe, din vremea lui Eustraţie Dabija, 1665; Mavrodol de la Const. Duca Vodă 1669. — Reşedinţa Jud. Covurlui. Episcopia Dunării de Jos. Comisiunea europeană a Dunării. Inainte comandament de corp de armată. Port-franc a fost între 1834—83. — Populaţiunea (1930): 102.000 locuitori.

• •

PECETIA, P. sau sigiliul Domnului se punea (în ceară roşie), pe cărţile sau hrisoavele domneşti. S'a păstrat astfel tiparul sigiliilor dela mai toţi voevozii Ţ.-R. şi M. In jurul stemei ţării, e legenda sau titulatura. Era pecetia mare, şi peceţii mai mici pentru acte mai puţin însemnate. Boerii de asemenea puneau pec. pe acte, e obicei cu inelul pe care se afla săpat însemnul lor personal sau stema neamului (cu ceară verde sau neagră, cea roşie fiind privilegiul Domnului). — Câteva INSCRIPŢII de pe peceţile domneşti: „S. Mirche Voivode Transalpini, bani Severinensis, ducis de Fugurus" (1411); şi cea mică a lui „Mircha Voevoda" (1413); alta „Iw Mircea veliki Voevoda" (1411).—„S. Rad. Voivoda Transalpini" (Radu II). — „S. Wlad, filius Merce, Transalpini Voivoda, dominus de Fogoras" (Vlad Dracul, 1440), şi cea mică: „Ioan. Wlad Waiwoda". — A lui Vlad Ţepeş (slavonă): „Iw Vlad voevod şi Domn al ţării Ungro-Vlahiei". — A lui Radu VI dela Afumaţi (1521): „Io Radul din mila lui Dumnezeu Domn român".

• •

DĂRI, DĂJDII. Pe lângă darea birului în bani (impozit, „iliş"), în trecut ereau în Ţ.-Rom. şi M. multe alte dări ce se percepeau în natură, prin dijmă, sau în bani. Cele mai importante (sec. 15—19) ereau: — DIJMA, dare veche (în Mold. „deselina"), de la stupi şi alte produse. — GOŞTINA (goştina) sau oierit, de la oi şi porci, de la vite în general. — VINĂRICIU dijma la vin: domnesc şi boeresc (numit şi „rumânescu" în Ţ.-Rom., sau „otaşnina"). Se lua o zecime, mai târziu şi mai mult. — VĂCĂRITUL, dijma de boi (din 1580). — OAIA SEACĂ, pe oi, în Ţ.-Rom. (1568). SUHAT de la păşunat. POSAD (rechisiţie), pentru oaste; ca şi PODVADA, carul de transport. GALEATA de grâu. — Darea pentru HARACI (din sec. 17), apoi pentru ploconul sultanului: „bairam-peşcheş". — In sec. 17—18, dările se înmulţesc: FUMĂRIT de la coşuri şi de la cârciumi; POGONĂRIT de la vii; MĂJĂRIT de la peşcari. Dări industriale: LUMINĂRIT de la lumânări; SĂPUNĂRIT; SĂRĂRIT dela vânzarea sării: CÂNTĂRIT dela arendaşii cântăririi mărfurilor în târguri; TUTUNĂRIT, IERBĂRIT de la neguţitorii de vite, etc. In Moldova mai găsim: sulgiul, unsul, etc. — Mai ereau şi dijme pe cari le plăteau înainte rumânii către stăpânul moşiei, precum erea DATUL, sau despăgubiri ca GALEATA (v. aceasta).— Toate aceste biruri au variat în timp, unele fiind suprimate, dar mai ales altele noui înfiinţate, sau reînfiinţate sub alt nume.—Const. Mavrocordat în sec. 18, contopi toate birurile în capitaţie pe familie, plătită în patru SFERTURI, şi înlocui cisla. Boerimea şi clerul fură scutiţi de orice dare. — Un sistem raţional de impunere începu d'abia în sec. 19, mai întâi prin Regulam. Organic, care suprimă dările către Domnie (rèsumaturi), cu dijma, vădrărit etc. — La 1863 se pun în aplicare legile de contribuţiuni în spirit modern.

• •

DOBROGEA. Ţara dintre Dunăre şi Marea Neagră, în antichitate „Scythia minor". Teritoriu getic, cu colonii greceşti din sec. 7 a. Cr., apoi roman (parte din Moesia inferior), bizantin, românesc şi turcesc. Numele actual vine de la Despotul Dobrotici din sec. 14 (Dobrogea, în turceşte: „Dobrogi-lîi"). La 1389 stăpân al Silistrei şi Dobrogei erea Mircea Domnul Ţ.-Rom.: „Despotus terrae Dobrodicii". Apoi (1396) provincie turcească, D. forma „Sandjacul de Tulcea" (cu districtele: Kiustenje, Megidia, Hârşova, Babadagh, Măcin, Tulcea, Isaccea, Mahmudia, Sulina şi Kilic), In urma răsboiului, la 1878, acest sandjac şi o fâşie de teritoriu nord Silistrasui Mangalia, fu dat României. Se formară atunci două judeţe: Tulcea şi Constanţa. — După răsboiul balcanic, 1913, Bulgaria cedă ca compensaţie României, judeţele Silistra şi Caliacra (Bazargic), cari fură alipite la Dobrogea. — Populaţie străină are: Turci, Tătari, Găgăuţi; la sud Bulgari. — Nenumărate ruine de aşezări grece şi romane sunt răspândite în toată ţara, în care înfloreau cetăţi şi târguri, colonii greceşti încă din sec. 7 a. Cr., apoi romanizate înainte de cucerirea Daciei. Tomis, Istria, Troesmis Halmiris, Callatis, Ibida, Durostorum, Axiopolis, Carsium, Tropaeum, Salsovia; Aegissus, etc., au lăsat multe monumente şi dovezi ale vieţii antice în aceste părţi. Vechi localităţi gete, scitice sau celte (Noviodunum, Capidava, Sucidava, etc.), existau în epoca romană. — Multă vreme loc de trecere al năvălirilor scitice, gete, sarmate, bastarne, D. fu apărată de Romani, dar cu slăbirea lor, Goţii îi ruinară civilizaţia, care reînvie câtva timp sub Bizantini. Cetăţile dispar în evul mediu, iar stăpânirea turcească şterse urmele vechei înfloriri.

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

32. Deslegarea: sunt necesare 43 de mişcări 6 spre g, 2 spre b, 1 spre a, 8 spre g, 5 spre c, 2 spre b, 1 spre k 4 spre g, 1 spre l, 2 spre j, 5 spre h, 4 spre a, 7 spre f, 1 spre e, 4 spre d, 8 spre c, 7 spre a 8 spre f, 5 spre c, 2 spre b, 1 spre e, 8 spre l, 1 spre g, 2 spre j, 7 spre h, 1 spre a, 7 spre g, 2 spre b 6 spre e, 3 spre h, 8 spre 1 3 spre f, 7 spre k, 3 spre g, 6 spre l, 2 spre j, 5 spre h, 3 spre c 5 spre g, 2 spre b, 6 spre e, 5 spre l, 6 spre j

33.

34. Deoarece sunt 20 de animale în grajd, trebue să fie şi 20 de capete. Dacă ar fi numai iepuri de casă, ar trebui să fie de 20 ori 4 = 80 picioare. Totuşi sunt 8 picioare mai puţin adică 72. Un fazan are 2 picioare mai puţin decât un iepure. Aşa dar, 4 fazani corespund minusului de 8 picioare. Deci sunt în grajd 4 fazani şi 16 iepuri.

35. Nu. Lanţul se rupe la partea cea mai slabă şi anume acolo unde s'a adăugat bucata care suportă o tracţiune de 1000 de kilograme.

36. Problema nu poate fi rezolvată în plan ci numai în spaţiu. Se întrebuinţează un trepied.

37. PROBLEMA CU LĂMÂILE

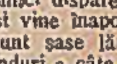

Moş Glumici dispare repede în bucătărie şi vine înapoi cu o tavă pe care sunt şase lămâi aşezate în două rânduri a câte 3 bucăţi. El ne dă următoarea problemă: să aşezăm lămâile în aşa fel, încât să se poată vedea în trei rânduri, de fiecare dată tot câte trei lămâi. El adaugă însă că doreşte să-i dăm trei deslegări diferite.

*

38. DELA ZERO LA CINCISPREZECE = DE TREI ORI PATRUZECI.

Plafonul din sufrageria lui Moş Glumici are un desen straniu, o orânduire de linii şi cercuri. Aceluia care-şi exprimă mirarea Moş Glumici îi dă de îndată o problemă: se vor aşeza cifrele dela 0—15 în cercuri duble la un loc şi fiecare diagonală în parte, să dea ca sumă totală cifra 40.

*

39. CE MESERIE ARE ACEST OM?

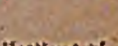

Vecinul lui Moş Glumici s'a mutat. Era un meşteşugar care-şi avea atelierul la parter. O scară duce la el. Moş Glumici ne arată acum găurile din perete în cari erau fixate literele firmei. „Ştiţi ce meserie avea acel om?", ne întreabă Moş Glumici. Oare ce litere erau fixate acolo în perete?

Reportajele zilei

Din țara

Din străinătate

Recruții basarabeni și bucovineni au depus jurământ de credință

La Chișinău a avut loc de ziua Unirii depunerea jurământului recruților basarabeni.

Cu mâna pe armă și drapelul Țării, tineri recruți basarabeni au jurat din toată inima credință Regelui, Țării și Conducătorului, hotărâți să-și facă datoria pentru apărarea Neamului și frunțariilor.

Apoi d. general Atanasiu a rostit un emoționant cuvânt subliniind însemnătatea solemnității de față.

După oficierea unui serviciu divin pentru pomenirea eroilor căzuți pe câmpul de onoare, a urmat defilarea batalioanelor.

Seara la orele 9, echipele teatrale ale M. St. Major, care s'au reîntors de pe front, unde au dat spectacole pentru ostașii și răniții din spitalele de campanie, au dat o reprezentație la care au participat ostași și populație civilă.

In aceeași zi a avut loc la Cernăuți depunerea jurământului recruților bucovineni.

Au depus jurământul: elevii secției de pregătire premilitară depe lângă Politechnica „Gh. Asachi" din Cernăuți; recruții bucovineni și pionerii din localitate.

La terminarea jurământului, d. colonel Peteulescu Athanasie, a ținut o scurtă și frumoasă cuvântare.

Dela, și pentru sate

Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării Armatei și Populației Civile, face cunoscut că toate cantitățile de grâu secară, orz, orzoaică, ovăz, meiu și porumb, provenite din recolta anului 1942 și mai vechi precum și fânurile din aceste cereale, deținute de către oricine și cu orice titlu la data de 27 Ianuarie 1943, vor fi declarate, vândute și predate Statului.

Toți producătorii și orice alți deținători de cereale și fânurile lor sunt obligați să declare cantitățile ce dețin până la data de 16 Februarie 1943.

O donație patriotică

Lt. Colonel rez. GIURGIUTIU PETRE a cerut M. A. N. a cerut să-i aprobe să suporte cheltuielile de întreținere în Școala de Ofițeri de Geniu a unui elev, fipsit de mijloace și refugiat din Ardealul de Nord.

In urma aprobării M. A. N. d-sa a trimis școalei suma de 82.396 lei necesară întreținerii pe anul școlar 1942-43.

Totodată și-a luat obligațiunea să trimită elevului, lunar, suma de lei 1000 pentru cheltuieli mărunte și a cerut școalei ca elevul să fie trimis în fiecare vacanță la familia sa unde va găsi toată ospitalitatea.

Acest prea frumos și patriotic gest ce se încadrează în spiritul vremei, cinstește pe donator.

Serbări ostășești

La spitalul 301 a avut loc în prezența doamnei Maria Mareșal Antonescu și a domnului Ministru al Sănătății dr. P. Tomescu o reușită serbare.

Cu această ocazie s'a inspectat localul.

O curățenie exemplară și o ingrijire deosebită au impresionat pe distinșii vizitatori și spectatori ai serbării.

*

In ziua de 31 Ianuarie a. c., a avut loc o frumoasă serbare dată de un regiment de Vânători, în localul Colegiului „Mareșal Ion Antonescu".

S'a executat un bogat program.

IN URMA ARMATELOR ROȘII, VINE TERORISMUL

In timp ce în Anglia, glasuri nesocotite slăvesc bolșevismul, d. dr. Goebbels descrie grozăviile acestuia

„Războiul Germaniei este un război al poporului în cel mai adevărat înțeles al acestui cuvânt", — a spus d. dr. Goebbels vorbind Miercuri în fața lucrătorilor unei uzine de armament din Berlin.

„In timp normal, a continuat ministrul Reichului, noi lucrăm după principiul: trăește și lasă și pe altul să trăiască. Dar războiul este o clipă de nevoe și când milioane de oameni sunt obligați ca pe front să-și risce zilnic viața lor și să o sacrifice chiar, dacă este nevoe, atunci când Patria, bărbații și femeile sunt obligați să-și consacre munci ultimele lor forțe, nimeni nu mai are dreptul să șieà de o parte ca simplu spectator".

Cât de mult se impune în ceasul de față ca toate sforțările să se încordeze în Europa pentru stăvilirea și nimicirea pericolului bolșevic, — d. dr. Goebbels arată într'un articol pe care l-a publicat ziarele acesteea și în care, între altele, spune:

„Dacă vreodată s'ar prezenta posibilitatea tactică, ca forțele armate germane să nu mai fie în situația de a se opune în mod eficace năvalei ce vine dispre răsărit, continentul nostru ar fi la bunul plac al bolșevismului. Poate că și la Londra se găsesc câțiva oameni clarvăzători care au o idee despre consecințele pe care această împrejurare ar putea să le aibă chiar pentru Anglia. Aceasta pentru motivul că ideile nu au nevoie, pentru ca să treacă Canalul Mânecii, de convoaie. Ele trec în toată liberatea prin atmosferă. Recent s'a găsit în capitala unuj fost stat balcanic lista întocmită de G. P. U. și pe care figurau numele persoanelor ce trebuiau să fie imediat ucise în ipoteza unei ocupații sovietice a Germaniei și a altor țări din Europa. Pe această listă sunt trecuți aproape toți aceia care pe continentul nostru au oarecare însărcinări în domeniul administrativ, fie că este vorba de armată, artă, știință, economie, colectivități municipale sau alte domenii mai însemnate.

Persoanele în chestiune dacă ar dispare din Germania și din Europa nu ar mai rămâne în toate țările decât o masă amorfă, fără conducători și asupra căreia evreimea internațională ar putea să-și întemeieze dominația sa nelimitată în mod absolut. Către aceasta se tinde și aceasta se urmărește. In spatele armatei roșii merg de pe acum detașamente de fichidare, iar în spatele acestora înaintează terorismul fără limită și în sfârșit în urma terorismului vine ladul".

*

Lipsa de înțelegere a primejdiei pe care o înfățișează bolșevismul este însă dovedită, încă odată, în Anglia de către un lord care, vorbind în Parlament, a rostit aceste cuvinte nechibzuite,

„Nimic nu va fi mai imbucurător decât un triumf total al nazismului în Europa și aceasta cât mai curând posibil. Intreaga Anglie va fi mulțumită în Rusiei după război și viitorul Europei va depinde în primul rând de relațiile dintre cele două țări".

MOBILIZAREA TUTUROR FORȚELOR NAȚIUNII GERMANE

In cadrul mobilizării totale a forțelor națiunii ministrul Economiei Reichului a dat trei ordonanțe care urmăresc să elibereze din domeniile comerțului, meșteșugăriei și al industriei hoteliere un cât mai mare număr de muncitori pentru nevoile militare.

Ordonanțele prevăd:

1. Toate întreprinderile comerciale ce nu sunt absolut necesare pentru aprovizionarea populației, vor fi închise. Cu prilejul executării acestei ordonanțe vor fi evitate toate măsurile ce ar putea periclita aprovizionarea populației în timp de război și posibilitățile de furnizare ale economiei.

2. Toate întreprinderile meșteșugărești vor fi examinate din nou. Meșteșugurile ce nu sunt necesare pentru industria de război sau care nu sujesc nevoile vitale ale populației în special în ce privește reparațiile, vor înceta să mai funcționeze.

3. Hotelurile, restaurantele, cafenelele, etc., care nu sunt absolut necesare pentru economia de război sau pentru aprovizionarea populației vor fi închise.

Măsurile prevăzute vor fi realizate în cel mai scurt timp, toate lucrările trebuind să fie terminate la 15 Martie.

Ministrul Economiei Reichului a făcut în fața reprezentanților presei o expunere a motivelor privitoare la închiderea unor anumite întreprinderi.

Aceste ordonanțe, a spus el, sunt în strânsă legătură cu măsurile publicate recent cu privire la utilizarea muncii tuturor bărbaților și femeilor, în măsura în care aceștia nu lucrează încă în economia de război.

Prin toate aceste ordonanțe nu se urmărește numai de a se dispune de o mână de lucru mai abundentă, și aceasta în cel mai scurt timp, ci se caută totdeodată să se facă economii de materii prime, de materiale și de localuri. Iată dece întreprinderi întregi și ramuri întregi ale economiei naționale vor trebui să-și închidă porțile, în măsura în care nu servesc scopuri cu importanță militară.

DIN STRĂINĂTATE

AMERICANII VOR SĂ COLONIZEZE AFRICA FRANCEZĂ CU NEGRI ȘI EVREI

Amănunte senzaționale asupra unui plan de americanizare și colonizare a aproape întregului continent African sub conducerea Statelor Unite și cu participarea în mare măsură a evreilor americani și negrilor, au fost dezvăluite acum câteva zile. Aceste dezvăluiri se bazează pe un document cu titlul misterios de „Raportul FR" și care ar fi fost scris de un ofițer american. Documentul a fost găsit într'o servietă la Alker, a cărei dispariție a provocat la timpul său în cercurile americane din Alger o mare senzație. Autorul acestui document se îndreaptă contra tuturor planurilor favorizate de Anglia pentru înființarea unei patrii naționale evreești în Palestina, ceeace ar fi imposibil și din cauza contradicțiilor rasiale și religioase dintre evrei și arabi. Cei dela Tel Aviv visează un stat evreesc care să cuprindă Siria, Transiordania și Iraeul. Sionismul britanic a fost o primă piedică menționată de acest document, contra realizărei planului american. Pentru realizarea acestui plan, declară autorul documentului Africa de Nord, trebue eliberată de populația musulmană. Cei 200.000 europeni de origină italiană și cei 3000, de origină spaniolă, nu sunt de ajuns. Acestia pot mai ales în Tunisia să fie foarte ușor adaptați populației indigene. Cei un milion de francezi însă trebue trimiși înapoi în Franța.

Pentru această curățire, Africa de Nord va primi multe contingente de negri americani pentru a forma astfel o bază a colonizării Africei de către Statele Unite, dar și pentru o rezolvare a problemei negrilor în Statele Unite.

DUȘMANUL ENGLEZILOR IN INDIA E FOAMETEA

Guvernul britanic se găsește în Indii în fața unui puternic dușman, adică în fața foametei, — constată o revistă ce apare la Londra.

Nu numai hindușii din Bombay, ci și aceia din Calcutta și New Delhi suferă de foamete.

Nimeni nu poate să tăgăduiască faptul că hindușii mor în massă din cauza foametei, termină revista.

PRIMEJDIA SUBMARINELOR VA DEVENI ȘI MAI INSPĂIMÂNTĂTOARE PENTRU ANGLO-AMERICANI

Revista americană „Times" se ocupă de războiul submarin, și arată că totalul navelor în serviciul țărilor aliate scufundate până la 15 Decembrie trecut se urcă la 3801, 2020 din aceste nave erau ale statelor aliate. Totalul marinarilor și ofițerilor dispăruți cu prilejul acestor scufundări se ridică la 53.153 persoane. In acest bilanț pe care-l face cu privire la războiul submarin, revista americană afirmația făcută în cercurile oficiale aliate, după care încă dela începutul războiului au fost avariate 650 de submarine inamice.

Care dintre acestia au fost efectiv distruse rămâne încă un mister. In legătură cu aceasta revista „Times" mai amintește că afirmația făcută în cercurile navale americane, în cursul ultimului război mondial, după care numărul submarinelor scufundate se ridică la 725 de unități. Dovezile căpătate îndată după război, au arătat însă, că submarinele germane efectiv scufundate, n'au fost decât 16.

Revista „Times" afirmă că bătălia Atlanticului este departe de a fi câștigată de statele aliate. Cercurile navale nord-americane competente sunt cel puțin de acord cu d. Churchill în a socoti că primejdia submarină va deveni și mai inspăimântătoare.

La această situație defavorabilă a anglo-americanilor contribue în largă măsură ansamblul de submarine italiene, care alături de cele germane pricinuesc zilnic noui pagube adversarului.

*

Se află din New York că vor fi rechiziționate în Statele Unite 7 milioane de automobile particulare precum și toate cauciucurile ce nu sunt încă utilizate.

In afară de aceasta, transporturile cu camioanele-automobile pe distanțe lungi a mărfurilor precum și circulația autocarelor de pasagerivor fi restrânse din cauza lipsei de cauciuc.

Cele 7 milioane de automobile ce vor fi rechiziționate să fie date la fier vechi.

*

Toți americanii de sex masculin între 18 și 38 de ani, vor trebui să înceapă dela 1 Aprilie 1941 să participe direct la producția de război a Statelor Unite. Cei care vor refuza serviciul vor fi înrolați imediat în armată.

Guvernul Statelor Unite va publica o listă a muncilor ce vor fi acoperite de o participare directă la producția de război americană.

DIHONIE IN TABĂRA LUI DE GAULLE ȘI GIRAUD

Dihonia dintre cei doi generali francezi ambițioși, trădători ai cauzei patriei lor, De Gaulle și Giraud, se adâncește din zi în zi mai mult.

Astfel, se anunță din Tanger că așa zisul consiliu imperial francez, într'o ședință ținută Miercuri la Alger, a hotărît să excludă din sânul său pe fostul general Bergeret, deoarece a adoptat o atitudine dușmănoasă față de De Gaulle.

Pe de altă parte, agentia britanică de informații anunță dela cartierul general aliat din Africa de Nord că dintre cei 14 prizonieri politici, care au fost arestați la 1 Ianuarie din ordinul generalului Giraud, trei continuă să fie încă deținuți, deoarece ancheta împotriva lor nu a fost încă terminată.

Au luat cu ei „cadouri"

S'a aflat abia acum că, întâlnirea dusă la Casablanca, dintre Roosevelt și Churchill au ținut să plece luând cu ei câteva „amintiri" plăcute. Astfel avionul președintelui Roosevelt a fost încărcat cu numeroase pachete, cu covoare orientale, cu lână și obiecte vechi lucrate de artiști marocani.

Avionul lui Churchill, însă a fost încărcat în acelaș timp cu numeroase lăzi pline cu ouă, borcane cu miere, pui de găină și alte lucruri de mâncare care fuseseră rechiziționate.

ULTIMELE ŞTIRI

INTERNE

Faptă românească

Sătenuul Tănase Andrei din comuna Mendicăuţi, judeţul Hotin, a donat 12 vite pentru îmbunătăţirea hranei ostaşilor răniţi aflaţi în spitalele garnizoanei Cernăuţi.

Preşedinţia Consiliului de Miniştri îl dă ca exemplu pentru această faptă românească.

EXTERNE

Distincţii pentru luptătorii italieni

A fost decernată medalia de Aur a meritului militar drapelului grupului de Cămăşi Negre „Tagliamento", care operează pe frontul oriental.

Acest grup, care ocupa o poziţie importantă într'un sector delical, a alacat coloanele bolşevice care încercau să câştige teren pe malul drept al Donului şi a reuşit să oprească înaintarea lor prin luple foarte grele. In urmă fiind încercuit într'o poziţie în care a rezistat eroic, timp de mai multe zile, a dat nenumărate lupte, suferind grave pierderi în morţi şi răniţi. Când muniţiile au început să se termine, supravieţuitorii şi-au croit o spărtură în liniile inamice atacând cu grenade şi după ce au făcut joncţiunea cu camarazii lor au reluat lupta pe alte poziţii.

Diplomaţii japonezi arestaţi în Chili

Guvernul din Chili care a fost silit de Statele Unite să declare războiu puterilor Axei nu ştie ce însemnează legile de onoare ale războiului. Deaceea el a făcut cunoscut membrilor legaţiei japoneze că n'au drept să părăsească locuinţele lor deoarece sunt arestaţi.

Englezii au ucis un arhiepiscop

Incercând să terorizeze populaţia Italiei, englezii şi americanii aruncă bombe chiar asupra satelor şi cătunelor. In timpul unui astfel de atac a fost ucis un arhiepiscop şi un preot.

Anglia s'a legat pe 20 de ani cu bolşevismul

Ambasadorul Angliei la Moscova a destăinuit că Anglia este legată prin angajamente formale să stea în tovărăşie cu Rusia Sovietică timp de 20 de ani, după terminarea războiului în interesul „înţelegerii noiei lumi".

Gandhi grav bolnav

Gandhi, apostolul indienilor şi marele luptător pentru eliberarea patriei sale s'a îmbolnăvit greu şi starea sănătăţii sale se înrăeşte zilnic. Guvernul britanic face totul pentru a ascunde acest fapt faţă de populaţia indiană, deoarece în urma publicării acestei ştiri, neliniştea ar reîncepe în toată India.

Măsuri împotriva evreilor în Franţa

Guvernul francez a hotărît următoarele: 1. Toţi evreii din Franţa neocupată să poarte steaua galbenă a lui David; 2. toţi evreii să nu aibă acces în serviciile oficiale, orice exercitare în acestea fiindu-le interzisă; 3. de a se interzice evreilor participarea în orice uniuni formate din neevrei; 4. de a se hotărî cari evrei vor rămâne mai departe în Franţa.

Muncă obligatorie în Croaţia

După exemplul Germaniei şi Italiei, Poglavnikul a dat un decret prin care se impune serviciul obligator pentru toţi cetăţenii, în vederea executării unor anumite misiuni speciale, în folosul statului.

Serviciul obligator este datorit de toţi bărbaţii şi femeile dela 15 până la 70 de ani.

Intre Japonia şi Statele Unite

Primul ministru japonez, d. Tojo, a rostit Miercuri, un discurs în care, răspunzând unei întrebări, a subliniat faptul că Japonia nu are aspiraţii teritoriale faţă de Statele Unite şi de America de Sud. Cu toate acestea, Japonia va lupta până la sfârşit, căutând să sdrobească Statele Unite, atât timp cât aceste din urmă state vor continua a se opune scopurilor de război ale Japoniei.

Graţie glorioaselor victorii din anul trecut, a spus ministrul Tojo, Japonia şi-a creiat o bază solidă pentru obţinerea victoriei sigure.

Submarinele germane continuă să scufunde vasele inamice

In Ianuarie 1943, submarinele germane au scufundat 63 vapoare de comerţ inamice, cu o deplasare totală de 408.000 tone.

Aceste scufundări au fost făcute în condiţii atmosferice extrem de nepriclnice, uneori pe adevărate furtuni.

Alte 10 vapoare inamice au fost torpilate. Scufundarea lor n'a putut fi observată, dar ea este probabilă.

Lipsuri alimentare în Anglia

Serviciul britanic de informaţii anunţă că începând dela 1 Martie 200 de categorii de alimente nu vor mai putea fi obţinute în Anglia decât pe bază de cartele.

Vitejia trupelor italiene

Alitudinea vitează a unităţilor italiene, care au luptat cu efect în cursul recentelor şi violentelor bătălii de pe frontul rus a dat prilej la nenumărate manifestaţii de admiraţie din partea comandamentelor germane.

1943 FEBRUARIE 28 zile

Răs. soarelui 7,19 SĂPT. 8 Ap. soarelui 17,9

SÂMBĂTĂ

6

ORTODOX: Vecsi şi Elisa

CATOLIC: Amand

PROTESTANT: Teodora

Zile trecute 36

Zile rămase 329

„Să ne gîndim la trei lucruri: Unirea, Ordinea, Munca!"
(Mareşalul Antonescu)

Generalul de corp de armată Pretor a adresat comandantului diviziei „Ravenna" un mesaj de mulţumire călduroasă pentru colaborarea acestei unităţi italiene într'o credincioasă frăţietate de arme cu camarazii germani.

300.000 de prizonieri în Japonia

Numărul prizonierilor de război aflaţi în Japonia, se cifrează acum la peste trei sute de mii de oameni.

Cifra a fost comunicată de generalul Oyama cu prilejul discuţiei ce a avut loc în comisia militară a Dietei relativă la proectul depus de guvern pentru revizuirea legii recrutării.

Generalul Oyama a adăogat că în cifra de mai sus, sunt cuprinşi şi prizonierii englezi, americani, olandezi, australieni şi canadieni, adică în total 118.000 de oameni.

Prizonierii aliaţi se găsesc internaţi în majoritate, în localităţi din reţinuile ocupate însă parte din ei se află şi în taberele de prizonieri din Japonia în special în Coreea şi în insula Formoza.

Cetăţeni germani repatriaţi

Guvernul bulgar s'a declarat de acord cu repatrierea a 800 de cetăţeni de origină etnică germană din Bulgaria în Reich. Este vorba în cea mai mare parte de germanii din grupul etnic din noile teritorii alipite.

Prizonieri francezi şi belgieni puşi în libertate

Alţi 1500 de prizonieri francezi au fost eliberaţi din Germania şi au sosit pe teritoriul patriei lor.

Printre ei se găsesc 820 de oameni repatriaţi în cadrul schimbului de lucrători specializaţi trimişi în locul prizonierilor de război precum şi 600 de lucrători dela calea ferată, care au fost eliberaţi de autorităţile germane pentru meritele dovedite cu prilejul asigurării transporturilor de război.

In acelaş timp un tren a părăsit gara de est din Paris, plin cu lucrători francezi, ce merg în Germania. Alte două trenuri cu lucrători francezi au plecat spre Germania dela Lille şi Bordeaux.

Autorităţile germane au eliberat totodată peste 7700 de prizonieri belgieni cari au sosit la vetrele lor.

Socoteli greşite

O gazetă spaniolă scrie, în legătură cu situaţia de pe fronturile de luptă, că anglo-americanii au săvârşit o mare greşeală în socotelile lor.

Desfăşurarea războiului din răsărit a dovedit că nu Germania, ci Rusia Sovietică a fost slăbită prin enormele pierderi de teritorii, materiale şi oameni, şi aceasta în aşa măsură încât ea nu mai poate să continue lupta decât graţie unor enorme livrări de materiale, pe care dealtfel Statele Unite şi Anglia nu pot să le facă decât pe cale maritimă.

Aceste încheeri îndreptăţesc şi tactica înaltului comandament german, care concentrează sforţările sale împotriva Rusiei Sovietice şi pentru distrugerea navigaţiei aliate, adică împotriva celor doi factori hotăritori ai victoriei finale.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

Peste 40 de divizii au pierdut bolşevicii în luptele dela Stalingrad

Lupta eroică dela Stalingrad s'a terminat. Trupele germane, române şi croate au dus rezistenţa lor până la ultimul om, înscriind prin aceasta cea mai emoţionantă pagină a istoriei acestui războiu. Prin rezistenţa lor supraomenească, ei au dovedit lumii valoarea idealului pentru care luptă şi credinţa noastră nestrămutată în biruinţa lui Ei au ştiut că prin jertfa lor de astăzi, contribue la asigurarea marei victorii de mâine, rămânând ca un exemplu şi ca un îmbold pentru lupta camarazilor lor care vor veni să-i răzbune. La Stalingrad a biruit spiritul disciplinei care duce spre ordinea nouă a lumii, spre viaţa nouă a Europei. Popoarele aliate în lupta contra bolşevismului au urmărit cu profundă emoţie evoluţia luptelor dela Stalingrad. Sfârşitul acestei lupte le-a întristat, dar le-a făcut şi mai mândre de ostaşii lor, le-a îndârjit în voinţa de distrugere a bolşevismului, cea mai mare ameninţare a civilizaţiei europene dela năvălirile barbare.

IMPORTANŢA REZISTENŢEI DELA STALINGRAD

Importanţa rezistenţei forţelor aliate la Stalingrad reese astăzi clar din informaţiile Comandamentului German şi din toate comentariile de presă. Rezistenţa dela Stalingrad a oprit la Stalingrad puhoiul mai multor armate bolşevice, pe care, timp de peste zece săptămâni, le-a măcinat în focul ucigător al puternicelor arme de tot felul al infanteriei, artileriei şi blindatelor germane şi române. Aruncând valuri peste valuri de oameni în luptă, bolşevicii au avut pierderi uriaşe. Peste 40 de divizii bolşevice au fost măcinate aici astfel că redobândirea oraşului în ruine, cu pierderile pe care le-au avut, poate fi socotită cea mai categorică înfrângere pe care au suferit-o în cursul acestui războiu.

FORŢELE GERMANE STĂPÂNESC IN CAUCAZ POZIŢII DE O IMPORTANŢĂ STRATEGICĂ DEOSEBITĂ

In Caucazul de vest, în regiunea Kubanului şi în regiunea Donului inferior au fost respinse asalturi inamice, precum şi atacuri mai puternice. Din cauza luptei dela Stalingrad, unde au trebuit să-şi mascze toate rezervele pentru a termina cu acest cuiu în inima lor, bolşevicii nu şi-au putut trimite forţe mai puternice care să întărească trupele lor sleite de înverşunata rezistenţă a trupelor germane şi române în Caucaz. Sub scutul unor rezistenţe mobile, toate mişcările prevăzute de Comandamentul German au putut fi executate cu precizie. Incercările bolşevicilor de urmărire şi de stingherire a acestor mişcări, s'au soldat cu sângeroase şi grele pierderi pentru ei. In ciuda acestor manevre ale bolşevicilor, trupele germane şi aliate au format în spaţiul Rostov, la sud de Krasnodar şi la est de peninsula Taman, poziţii de o importanţă strategică deosebită. Frontul în această parte a fost considerabil redus, astfel că au devenit disponibile rezerve importante pentru a fi folosite acolo unde va fi nevoe.

ŞI PE RESTUL FRONTULUI DE RĂSĂRIT, TRUPELE GERMANE AU INREGISTRAT INSEMNATE SUCCESE DEFENSIVE

Pe frontul Donetului, formaţiuni blindate germane au atacat o poziţie inamică în formă de cap de pod şi au nimicit puternice forţe inamice. Au fost distruse sau au fost capturate 45 de tankuri şi 33 de tunuri.

Toate încercările de învăluire ale bolşevicilor, între Don şi Donetul superior, au fost respinse, prin înverşunate lupte de apărare şi lupte de mişcare împotriva unor puternice formaţiuni inamice cărora li se adusoseră întăriri, la aceste lupte au luat parte trupe din armata terestră germană, sprijinite de puternice formaţiuni ale aviaţiei.

Inamicul a aruncat din nou, în bătălia dela lacul Ladoga, mari forţe, astfel că ea a crescut din nou în intensitate. Ea a dus la un important succes defensiv pentru germani. Trupele germane au respins, cu mari pierderi pentru inamică toate atacurile grele, efectuate pe un front larg cu un puternic sprijin de artilerie şi blindate. Pregătiri pentru alte atacuri au fost sdrobite prin focul concentrat al artileriei.

SITUAŢIA PE FRONTUL AFRICAN

Lupte înverşunate sunt în curs pe frontul din Tunisia, la care iau parte, cu mare intensitate, aviaţiile ambelor tabere. Toate atacurile inamicului au fost respinse, provocându-le pierderi sângeroase.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", Bucureşti, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti.

Tipărită la 6. II. 1943